Rezolucję XX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

powziętą na podstawie referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego KPZR

zamieszczamy wewnątrz numeru

*

Dyrektywy uchwalone przez XX Zjazd KPZR

w sprawie szóstego pięcioletniego planu rozwoju gospodarki narodowej ZSRR na lata 1956 — 1960

podamy w numerze jutrzejszym

● Uchwała o częściowych zmianach w Statucie Partii

● Uchwała w sprawie opracowania nowego programu KPZR

● Wybór KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

XX Zjazd KPZR zakończył obrady

MOSKWA (PAP). XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego zakończył dnia 25 lutego obrady.

Na końcowym posiedzeniu Zjazd jednomyślnie zatwierdził dyrektywy w sprawie szóstego pięcioletniego planu rozwoju gospodarki narodowej ZSRR na lata 1956—1960.

Zjazd wysłuchał komunikatu przewodniczącego komisji skrutacyjnej J. I. Gromowa o wynikach wyborów do centralnych organów partii. Delegaci długo niemilknącymi oklaskami przyjęli oświadczenie, że centralne organy partii wybrane zostały jednomyślnie.

N. S. Chruszczow w imieniu Prezydium przedstawia Zjazdowi do rozpatrzenia projekt uchwały w sprawie opracowania nowego programu partii. Zjazd jednomyślnie przyjmuje tę uchwałę.

N. S. Chruszczow — przewodniczący końcowego posiedzenia — stwierdza, że porządek dzienny XX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego został wyczerpany oraz ogłasza zamknięcie Zjazdu. Delegaci powstają z miejsc i z ogromnym entuzjazmem śpiewają hymn partyjny — „Międzynarodówkę". Po odśpiewaniu hymnu na sali wybucha huczna owacja. Rozlegają się okrzyki: **„Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!", „Niech żyje leninowski Komitet Centralny!", „Niech żyje leninizm!".**

Przemówienia

M. Z. Saburowa

N. M. Szwernika

A. N. Kosygina

wygłoszone w przeddzień zakończenia XX Zjazdu KPZR podajemy na stronach 5 i 6.

DZIŚ 8 STRON Wyd. A Cena 20 gr

NOWINY RZESZOWSKIE

Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Nr 49 (2088) — Rzeszów, poniedziałek 27 lutego 1956 r.

CZŁONKOWIE KOMITETU CENTRALNEGO Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

1. P. N.Alfrierow
2. A. A. Andrejew
3. A. B. Aristow
4. N. J. Awchimowicz
5. S. Babajew
6. N. K. Bajbakow
7. I. A. Benediktow
8. N. I. Biełajew
9. B. P. Bieszczew
10. N. I. Bobrownikow
11. I. P. Bojcow
12. L. I. Breżniew
13. D. D. Breżniew
14. N. A. Bułganin
15. N. W. Chruniczew
16. N. S. Chruszczow
17. A. I. Chworostuchin
18. W. J. Czernyszew
19. A. D. Danijałow
20. P. W. Dementiew
21. G. A. Denisow
22. B. I. Deriugin
23. P. I. Doronin
24. N. P. Dudorow
25. G. D. Dżawachiszwili
26. J. A. Furcewa
27. B. Gafurow
28. A. I. Gajewoj
29. F. S. Goriaczew
30. I. T. Griszin
31. W. W. Griszin
32. A. A. Gromyko
33. S. D. Ignatiew
34. N. F. Ignatow
35. R. G. Ignatow
36. I. D. Jakowlew
37. M. A. Jasnow
38. M. T. Jefremow
39. L. N. Jefremow
40. G. W. Jeniutin
41. P. F. Judin
42. I. G. Kabanow
43. Ł. M. Kaganowicz
44. N. T. Kalczenko
45. J. E. Kalnberzin
46. I. W. Kapitonow
47. I. G. Kebin
48. A. I. Kiriczenko
49. A. P. Kirilenko
50. N. W. Kisielow
51. W. K. Klimenko
52. B. N. Kobielew
53. J. P. Kołuszczyński
54. I. S. Koniew
55. A. J. Korniejczuk
56. D. S. Korotczenko
57. A. N. Kosygin
58. M. D. Kowrigina
59. F. R. Kozłow
60. W. A. Kuczerenko
61. D. A. Kunajew
62. O. W. Kuusinen
63. W. W. Kuźniecow
64. I .K. Lebiediew
65. A. N. Łarionow
66. N. W. Łaptiew
67. I. S. Łatunow
68. L. I. Łubiennikow
69. W. W. Mackiewicz
70. G. M. Malenkow
71. R. J. Malinowski
72. W. A. Małyszew
73. I. T. Marczenko
74. W. S. Markow
75. K. T. Mazurow
76. N. A. Michajłow
77. A. I. Mikojan
78. M. B. Mitin
79. K. S. Moskalenko
80. A. A. Moskwin
81. W. M. Mołotow
82. N. A. Muchitdinow
83. Z. I. Muratow
84. I. D. Mustafajew
85. W. P. Mżawanadze
86. J. S. Nasriddinowa
87. N. N. Organow
88. A. M. Pankratowa
89. N. S. Patoliczew
90. N. M. Piegow
91. M. G. Pierwuchin
92. K. D. Pietuchow
93. N. W. Podgornyj
94. D. S. Polański
95. P. K. Ponomarenko
96. B. N. Ponomariew
97. P. N. Pospiełow
98. W. A. Prokofiew
99. A. M. Puzanow
100. K. G. Pysin
101. S. G. J. Ragimow
102. I. R. Razzakow
103. A. M. Rumiancew
104. M. Z. Saburow
105. Z. T. Serdiuk
106. I. A. Sierow
107. A. J. Sneczkus
108 W. D. Sokołowski
109. M. M. Stachurski
110. A. I. Strujew
111. M. A. Susłow
112. W. M. Susłow
113. A. N. Szelepin
114. D. T. Szepiłow
115. A. M. Szkolnikow
116. T. F. Sztykow
117. N. M. Szwernik
118. I. F. Tewosjan
119. S. M. Tichomirow
120. F. J. Titow
121. W. N. Titow
122. S. A. Towmasjan
123. D. F. Ustinow
124. B. L. Wannikow
125. A. M. Wasilewski
126. A. P. Wołkow
127. G. I. Woronow
128. K. J. Woroszyłow
129. A. N. Zademidko
130. A. P. Zawieniagin
131. A. G. Zwieriew
132. I. K. Żegalin
133. G. K. Żukow

Poza tym wybrano 122 zastępców członków KC KPZR oraz 63 członków Centralnej Komisji Rewizyjnej.

UCHWAŁA XX ZJAZDU KPZR *o częściowych* zmianach w Statucie Partii

XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego postanawia wprowadzić do Statutu KPZR następujące zmiany:

1 Ustalić, że posiedzenia plenarne obwodowych komitetów partyjnych, krajowych komitetów partyjnych i KC komunistycznych partii republik związkowych zwołuje się co najmniej raz na 4 miesiące a posiedzenia plenarne okręgowych komitetów partii, miejskich komitetów partii i rejonowych komitetów partii — co najmniej raz na 3 miesiące.

2 Uwzględniając życzenia miejscowych organizacji partyjnych ustalić, że zjazdy komunistycznych partii republik związkowych, partyjne konferencje krajowe, obwodowe, okręgowe, miejskie w miastach podzielonych na dzielnice zwołuje się raz na 2 lata. Zjazdy komunistycznych partii republik związkowych podzielonych na obwody (Ukraina, Białoruś, Kazachstan, Uzbekistan) mogą się odbywać raz na 4 lata.

3 Punkt „C" artykułu 35 w Statucie KPZR skreślić.

4 W celu rozszerzenia uprawnień terenowych organów partyjnych, uznać, że komitety partyjne w wielkich przedsiębiorstwach i instytucjach liczących ponad 300 komunistów mogą być tworzone na mocy decyzji komitetów obwodowych, komitetów krajowych, KC komunistycznych partii republik związkowych.

5 Uznać za niecelowe utrzymanie nadal w Statucie Partii wskazówki co do liczebności sekretarzy komitetów partyjnych w związku z tym, że liczba ta może się zmieniać w zależności od konkretnych warunków pracy. Ustalić, że liczbę sekretarzy w komitetach partyjnych określa KC KPZR.

6 W związku z zadaniem wzmożenia wpływów organizacji partyjnych w wydziałach, brygadach i w oddziałach przedsiębiorstw, w kołchozach, ośrodkach maszynowo-traktorowych i sowchozach, ustalić, iż oddziałowe organizacje partyjne mogą być tworzone na mocy decyzji rejonowych komitetów partyjnych, miejskich komitetów partyjnych lub odpowiednich wydziałów politycznych w podstawowych organizacjach partyjnych, liczących ponad 50 komunistów.

7 Skreślić w artykule 64 Statutu KPZR wzmiankę o zarządach politycznych w transporcie.

Uchwała XX Zjazdu *w sprawie opracowania nowego programu KPZR*

XX Zjazd KPZR poleca Komitetowi Centralnemu, by opracował projekt programu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, opierając się na podstawowych tezach teorii marksistowsko - leninowskiej, która rozwija się w sposób twórczy na podstawie historycznych doświadczeń naszej partii, doświadczeń bratnich partii krajów socjalistycznych, doświadczeń i osiągnięć całego międzynarodowego ruchu komunistycznego i robotniczego, jak również uwzględniając opracowywany perspektywiczny plan budownictwa komunistycznego, rozwoju ekonomiki i kultury Związku Radzieckiego.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu opublikować projekt programu partii w takim terminie przed XXI Zjazdem KPZR, by móc przeprowadzić szeroką dyskusję nad tym projektem.

Problemy XX Zjazdu KPZR

są żywo omawiane na wsi rzeszowskiej

Z wielkim zainteresowaniem chłopi wsi rzeszowskiej dyskutują nad problemami XX Zjazdu KPZR. Najbardziej wnikliwie są czytane przez spółdzielców i indywidualnych gospodarzy fragmenty referatów i przemówień dotyczących rozwoju rolnictwa w Związku Radzieckim.

Rolnictwo, jak stwierdził w swym referacie tow. N. S. Chruszczow, musi dostarczyć tyle produktów rolnych, aby w pełni zaspokoić wciąż rosnące potrzeby konsumcyjne i w całości pokryć zapotrzebowanie państwowe.

Stwierdzenie to jasno określa jak doniosłą rolę w podniesieniu dobrobytu ludzi pracy odgrywa właśnie produkcja rolna.

Spółdzielcy i indywidualnie gospodarujący chłopi, po zapoznaniu się z uchwałą V Plenum naszej partii z głębokim zainteresowaniem porównują uchwały KC PZPR z dyrektywami XX Zjazdu KPZR dotyczącymi sposobów i zamierzeń w celu szybszego wzrostu produkcji rolnej.

Wieczorem po pracy przewodniczący spółdzielni produkcyjnej w Mirocinie — członek ZSL, Jan Ostrowski uważnie czyta materiały XX Zjazdu.

— Które zagadnienia XX Zjazdu KPZR najbardziej was interesują? — pytamy ob. Ostrowskiego.

— Moim zdaniem, bardzo słuszna i celowa jest decyzja władzy radzieckiej, w kierunku dalszej i bardziej wszechstronnej elektryfikacji rolnictwa. Bez elektryfikacji nie może być przeprowadzona mechanizacja pracy w tak dużych gospodarstwach jak kołchozy czy sowchozy. Bez mechanizacji nie ma postępu, a co za tym idzie i wzrostu produkcji rolnej. Zresztą doświadczyliśmy tego na własnej skórze.

— To znaczy, że powinniśmy czerpać z radzieckich doświadczeń wnioski dla naszej

Jan Ostrowski — przewodniczący spółdzielni produkcyjnej w Mirocinie.

polityki rozwoju rolnictwa — przerywamy wywody ob. Ostrowskiego.

— Oczywiście — odpowiada. Dotychczas nasza spółdzielnia nie była zelektryfikowana, to też i nasze gospodarowanie było utrudnione. Wszystkie prace, jak dojenie, pojenie bydła, śrutowanie ziarna czekały na ręce spółdzielców. Gdy nie ma elektryczności w spółdzielni, to do hodowli potrzeba dużo rąk do pracy. A chyba wam nie trzeba tłumaczyć, że o rozwój hodowli każde gospodarstwo powinno dbać.

— Z waszej wypowiedzi wynika, że w planie 5-letnim winniśmy przyspieszyć tempo elektryfikacji wsi, a szczególną uwagę należy zwrócić na spółdzielnie produkcyjne.

— Oczywiście. Elektryfikacja to jeden z podstawowych warunków rozwoju naszego rolnictwa. W naszej wsi obecnie mimo mrozów przeciąga się przewody elektryczne i już niedługo żarówka wyprze z naszych izb lampę naftową.

— Na zakończenie naszej rozmowy wypada wam życzyć rychłego blasku żarówki w spółdzielczych izbach, zastąpienia motorem elektrycznym wielu prac w spółdzielczym gospodarstwie.

* * *

W czasie rozmowy z tow. Stanisławem Zwolińskim — kierownikiem szkolnictwa rolniczego WZR w Rzeszowie—na temat XX Zjazdu KPZR dowiaduję się ciekawej rzeczy. Okazuje się, że w czasie wycieczki do Związku Radzieckiego w 1949 r. tow. Zwoliński spotkał się i rozmawiał z tow. Chruszczowem.

— Miły to i sympatyczny człowiek. Swym obejściem chwytający za serce — mówi tow. Zwoliński. Jego przemówień słucha się z napięciem i najwyższym zainteresowaniem. Tow. Zwoliński z dumą też pokazuje mi autograf tow. Chruszczowa.

Nie miałem szczęścia tym razem słuchać tow. Chruszczowa — mówi tow. Zwoliński — musiałem to sobie wynagrodzić jak najgruntowniejszym przeczytaniem jego referatu. Muszę przyznać, że czytałem go z prawdziwą pasją.

My Polacy możemy dużo powiedzieć o umiłowaniu pokoju i suwerenności — kierunku jaki od dawien dawna repre-

(Dokończenie na str. 2)

Artysta plastyk Józef Kozłowski pełni funkcję adjunkta zakładu architektury wnętrz i sztuki dekoracyjnej wydziału sztuk pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

W ciągu 25-letniej pracy artystycznej zaprojektował wiele pawilonów na wystawy i targi międzynarodowe. Po wyzwoleniu zorganizował spółdzielnię artystyczną „Rzut".

Obecnie J. Kozłowski jest członkiem zespołu twórczego, który opracowuje wnętrza budującego się gmachu Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy.

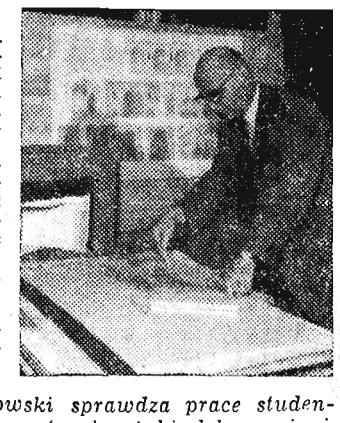

Na zdjęciu: Józef Kozłowski sprawdza prace studentów zakładu architektury wnętrz i sztuki dekoracyjnej.

Nowa spółdzielnia produkcyjna

W połowie lutego br. chłopi ze wsi Brzeżawa w powiecie przemyskim zorganizowali spółdzielnię produkcyjną. Do spółdzielni wstąpiło 24 członków, którzy wnieśli wkład ziemi około 100 ha. Spółdzielnia otrzymała poza tym 70 ha ziemi z PFZ, tak że będzie gospodarować na obszarze 170 ha. Już wiosną br. spółdzielcy przystąpią do pierwszych wspólnych prac w polu.

Spółdzielnia w Brzeżawie, której przewodniczącym został wybrany ob. Franciszek Grodecki jest z kolei 54 zespołowym gospodarstwem w powiecie przemyskim.

Dzień naszego województwa

11 spółdzielni w radymniańskim 9 w przemyskim 5 w lubaczowskim nie ukończyło prac bilansowych

(r) W dziesięciu powiatach naszego województwa akcja bilansowa w spółdzielniach produkcyjnych została całkowicie zakończona. W liczbie tej znalazły się powiaty: Dębica, Jasło, Kolbuszowa, Krosno, Lesko, Mielec, Nisko, Przeworsk, Rzeszów i Strzyżów. W pozostałych powiatach rozliczenia nie zostały zakończone. W okresie akcji bilansowej, do dnia 20 lutego br. do spółdzielni wstąpiło 348 nowych członków.

Z powiatów, które mają w tej chwili największe zaległości w przeprowadzeniu bilansów „na czele" nadal znajduje się powiat Radymno. Na 28 istniejących w tym powiecie spółdzielni produkcyjnych tylko 17 przeprowadziło zebrania sprawozdawczo-wyborcze. Nienajlepiej wygląda sytuacja w powiecie przemyskim, gdzie na 49 spółdzielni—40 zakończyło rozliczenia i w lubaczowskim, gdzie z 26 spółdzielni — 5 nie przeprowadziło jeszcze bilansów.

Zasadniczym powodem tych opóźnień jest nie dość sprawna praca instruktorów rachunkowości PZR i POM. Bo jeśli np. w powiecie radymniańskim w 22 spółdzielniach, mimo silnych mrozów, zakończone zostały obroty, a tylko w 17 przeprowadzono bilanse to wynika z tego, że ich termin hamują niezakończone w terminie prace w rachunkowości spółdzielczej.

Druga połowa lutego jest ostatecznym terminem, aby zakończyć rozliczenia we wszystkich spółdzielniach. Trzeba poważnie zabrać się do akcji wiosenno-siewnej.

Załoga elektrowni nr 1 w Stalowej Woli podpisała kontrplan

(e) W dniu 20 lutego w elektrowni nr 1 w Stalowej Woli odbyło się uroczyste zebranie w czasie którego dyrektor inż. **Mieczysław Jedynak** wręczył przedstawicielowi Ministerstwa Energetyki projekt planu 5-letniego uzupełniony cennymi wnioskami załogi. Warto dodać, że załoga zgłosiła 612 wniosków uzupełniających założenia Centralnego Zarządu. 210 wniosków umieszczono w planie. W składaniu wniosków wyróżnili się pracownicy oddziału mechanicznego, a z innych wydziałów **Markiewicz, Kominiak i Wojciechowski.** W wyniku zastosowania do produkcji wniosków załogi, zakład będzie mógł wygospodarować ponad 1 milion zł oszczędności.

Pracownicy Jarosławskich Zakładów Mięsnych poważnie podwyższyli wskaźniki CZ

(e) W okresie od 1 stycznia 1956 roku do chwili obecnej w Zakładach Mięsnych w Jarosławiu załoga zgłosiła 78 wniosków, z których 31 po zastosowaniu w produkcji przyniesie 660 tys. zł oszczędności rocznie. W czasie zebrań dyskusyjnych pracownicy wykazali, iż są możliwości podwyższenia wskaźników Centralnego Zarządu. I tak w oddziale ubojowni podwyższono wskaźniki wydajności o 1.123.000 zł, konserwiarni o 61.000 zł, bekoniarni o 795.000 zł, wędliniarni o 209 tys. zł i smalcowni o 43.000 zł.

Inwestycje w spółdzielniach produkcyjnych

Dość pomyślnie zostały zrealizowane zaplanowane prace w spółdzielniach produkcyjnych powiatu dębickiego w roku ubiegłym. Zgodnie z założeniami wybudowano 2 nowe obory, a to w spółdzielni Skrzyszów i Wola Ocieka, dokończono całkowitej budowy obór w Wielopolu i Bóbrowej. Wybudowano również kuźnię w spółdzielni Zawada, zbiorniki na gnojówkę w Woli Żyrakowskiej oraz 7 silosów na 3 zaplanowane. Poza planem została zakończona budowa stodoły w Pustyni.

Na te cele wykorzystano pomoc państwa w kwocie 487.420 zł (w 100 proc.) oraz fundusze własne w kwocie 72.300 zł.

P. Drapała
koresp.

Akcja odśnieżania dróg trwa

Do walki z zaspami śnieżnymi na drogach województwa rzeszowskiego stanęli pracownicy Ekspozytury Osobowej PKS Rzeszów. Drogi do Tyczyna i Stobiernej zostały już odśnieżone. Odkopano wiele unieruchomionych w zaspach na tych trasach samochodów ciężarowych i autobusów. Ogółem na drogach pracowało 60 pracowników PKS i trzy ciężkie pojazdy mechaniczne.

W wyniku tej akcji Ekspozytura PKS Rzeszów uruchomiła normalną komunikację autobusową na liniach do Tyczyna, Borku, Błażowej, Baligrodu i Brzozowa. Uruchomiona zostanie komunikacja na trasie Rzeszów — Pilzno i Wielopole. Akcja odśnieżania dróg trwa w dalszym ciągu. Największe zaspy znajdują się na drodze z Rzeszowa do Kolbuszowej. Zaspy sięgają do 2 m wysokości a ich długość dochodzi nawet do 800 m.

Ogółem na terenie naszego województwa w dalszym ciągu unieruchomionych jest w zaspach około 50 samochodów ciężarowych i 25 autobusów.

Pomimo tego iż w wielu wioskach miejscowa ludność pomaga przy przekopywaniu dróg zdarzają się jeszcze wypadki lekceważącego stosunku do tej tak bardzo ważnej akcji. Zwłaszcza niektórym młodym, którzy z ironią rzucają łopaty i odchodzą, prezydia GRN i koła ZMP winny zwrócić uwagę na ich niewłaściwe i niespołeczne postępowanie.

J. W.

Pomóżmy ofiarnym górnikom i kolejarzom

Marzniemy. Na ulicy, w mało ogrzanym mieszkaniu, słabo nagrzanych halach fabrycznych. Na przystankach tramwajowych i dworcach powietrze jest gęste od krytycznych uwag pod adresem komunikacji. Niektórzy pytają nawet z głęboką, filozoficzną ironią: czy mieszkamy pod równikiem i zima jest dla nas wielkim kataklizmem?

Otóż zima nie jest także zaskakującym zjawiskiem dla innych państw Europy: Niemiec, Francji, Belgii i Norwegii... Gdy jednak wyjątkowo silny spadek temperatury utrzymuje się od szeregu tygodni, to skutki tego odbijają się na gospodarce i życiu społecznym w każdej szerokości geograficznej, w każdym ustroju niezależnie od starań i chęci człowieka. A jak informują fachowcy przeciętna temperatura ostatnich tygodni jest najniższa od roku 1776 tj. od chwili kiedy zaczęto ją notować.

Swoje osobiste kłopoty z pogodą znamy aż nazbyt dobrze. A jak sobie radzą z nimi nasi bliżsi i dalsi sąsiedzi? We Francji poważnie ograniczona została komunikacja kolejowa. Przyczyna: brak węgla, którego wydobycie spadło o 10 proc. a zużycie wzrosło o dziesiątki procentów. Poważne straty poniosło wskutek mrozów rolnictwo francuskie i belgijskie — w Belgii wymarzło 70 tys. ha oziminy. Setki mniejszych miejscowości we Włoszech odciętych zostało od świata kilometrowymi zaspami śniegu, wiele elektrowni przerwało pracę. Nawet w potężnym ośrodku węglowym w Zagłębiu Ruhry zamknięto szereg fabryk i przerwano naukę w szkołach z powodu... braku opału.

A więc trudno zwalać winę na ludzką nieudolność; o zaskoczeniu można było mówić jedynie w pierwszych dniach — istotnie część środków transportowych nie była przygotowana do takich mrozów.

Cios zimy w naszą gospodarkę był bardzo ciężki.

Wszyscy widzimy i odczuwamy skutki silnego mrozu. Ale czy każdy z nas potrafi sobie wyobrazić — jak trudnym problemem jest mróz dla górnictwa i transportu? Silny mróz powoduje, że w kopalniach oblodzone maszyny wyciągowe z trudem ciągną węgiel na powierzchnię, oblodzone szyby grożą rozbiciem wind, zamarza woda w płuczkach i grabieją ręce w sortowniach. Na szlakach kolejowych parometrowe zaspy zatrzymują transporty z węglem, przez oblodzone zwrotnice nie można skierować wagonów do kopalń, dowieźć ludzi do pracy.

Górnicy to jednak twardy naród — gdy mróz trzymał w najlepsze, 15 lutego, postanowili przystąpić do współzawodnictwa w likwidacji niedoborów — i słowa dotrzymują.

Na nic, oczywiście, zdałyby się wysiłki samych tylko górników; to, że dziennie ładuje się na Śląsku 10 tys. wagonów z węglem jest też w dużej mierze zasługą kolejarzy, którzy utrzymują dla transportów węgla „zieloną drogę" i w ogóle chronią stalowe szlaki i tabor przed białą śmiercią.

Mimo bohaterstwa setek tysięcy robotników długotrwała i potężna fala mrozów wywołała olbrzymie straty. A więc, z powodu zużycia zapasów węgla szereg zakładów zwolniło swe obroty, zwłaszcza, że ograniczony też został dopływ gazu i wody.

Mobilizacja 300 tys. górników, armii kolejarzy, oszczędne gospodarowanie węglem w zakładach dały już pewne rezultaty. W drugiej połowie lutego przeznacza się dla ludności stopniowo, partiami o 130 tys. ton węgla więcej niż przewidywał plan, choć w warunkach tak surowej zimy są to ilości niewystarczające.

Górnicy i kolejarze wykonają z honorem swoje obowiązki. Ale w całkowitym opanowaniu sytuacji muszą pomóc miliony pracowników przemysłu, wykazać maksimum troski o interesy naszej gospodarki narodowej, rozwinąć inicjatywę w oszczędzaniu paliwa i energii. W oszczędzaniu elektryczności jak najbardziej pożądany jest również udział indywidualnych odbiorców — z ich drobnych oszczędności też mogą uzbierać się tysiące ton węgla, które pozostaną na składowiskach, w elektrowniach.

WALKA GÓRNIKÓW Z MROZEM — TRWA!

Mimo trwających w dalszym ciągu silnych mrozów załoga kopalni „Szombierki" utrzymuje wydobycie, którego wskaźnik wynosi 101 proc. w stosunku do planu miesięcznego.

Na zdjęciu: Górnik strzałowy Alojzy Strowa wierci otwory strzałowe w zlodowaciałym piasku, który następnie będzie rozdrobniony przy pomocy materiału wybuchowego.

CAF — fot. Seko

Społeczeństwo Rzeszowa uroczyście obchodziło 38 rocznicę powstania Armii Radzieckiej

W dniu wczorajszym tj. w niedzielę 26 bm. w związku z 38 rocznicą powstania Armii Radzieckiej (23. II.) społeczeństwo Rzeszowa złożyło hołd żołnierzom radzieckim poległym na naszej ziemi. Przed cmentarzem żołnierzy radzieckich w Wilkowyi zgromadziły się tłumy mieszkańców Rzeszowa i okolicy. W długim szpalerze ustawiły się delegacje z wieńcami. Z wszystkich stron przybywały sztafety narciarzy.

Punktualnie o godz. 14.30 rozpoczęła się uroczystość. Przemawiał zastępca przewodniczącego Prezydium Woj. RN. tow. **Deręgowski,** wicekonsul ZSRR tow. **Kozaczenko** i przedstawiciel ZG TPPR tow. **Kuszko.** Z kolei nastąpiło składanie wieńców na grobach. Pierwszy wieniec w imieniu Komitetu Wojewódzkiego PZPR złożył I sekr. KW tow. **Łaszewicz.** Drugi wieniec złożył wicekonsul **Kozaczenko.** Ok. 100 wieńców poszczególne delegacje organizacji politycznych, społecznych, wojska, zakładów pracy, szkół, zrzeszeń sportowych — złożyły na grobach żołnierzy bratniego narodu, którzy krwią i życiem przypłacili naszą wolność.

Po uroczystości w Wilkowyi odbyła się uroczysta akademia w sali WDK w Rzeszowie. Referat okolicznościowy wygłosił przedstawiciel Wojska Polskiego tow. mjr. **Braczkowski.** Następnie odbyła się część artystyczna, w której wystąpił zespół pieśni i tańca jednostki Armii Radzieckiej ze Lwowa. Społeczeństwo Rzeszowa owacyjnie przyjęło radzieckich gości.

KOMUNIKAT

Zespół pieśni i tańca jednostki Armii Radzieckiej ze Lwowa, który w dniu wczorajszym wystąpił w części artystycznej akademii, na ogólne żądanie społeczeństwa wystąpi ponownie dziś, tj. w poniedziałek, 27 bm. o godz. 10 rano w Domu Klubowym MO przy ul. Langiewicza w Rzeszowie. Bilety nabyć można od godz. 8 w ZW TPPR przy ul. Jagiellońskiej 6.

Problemy XX Zjazdu są żywo omawiane na wsi rzeszowskiej

(Dokończenie ze str. 1)

zentuje rząd radziecki. Pokojowa polityka rządu radzieckiego miała gorące poparcie społeczeństwa polskiego.

Wielu ludzi jednak stale wraca do pytania, czy trzecia wojna rzeczywiście jest nieunikniona? Czekali na odpowiedź. I odpowiedź tę znaleźli w referacie KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego — jaki wygłosił tow. Chruszczow.

Zwoliński wskazuje na gazetę.

— Popatrzcie co w tym miejscu mówi tow. Chruszczow.

Czytamy:

„Dopóki na kuli ziemskiej istnieje kapitalizm, siły reakcji reprezentujące interesy monopoli kapitalistycznych będą nadal dążyć do awantur wojennych i agresji, mogą podejmować próby rozpętania wojen. Nie ma jednak nieuchronnej konieczności wojny".

Może trochę patetycznie powiem — oświadcza po chwili Zwoliński — ale słowa te wlewają nową dozę otuchy i wiary w serca ludzi.

Od nas samych wiele zależy — tow. Chruszczow przecież mówił, że im aktywniej narody bronić będą pokoju, tym większą będziemy mieli gwarancję, że nowej wojny nie będzie.

Przyłapano złodzieja-kieszonkowca

W dniu 24 bm. w sklepie z artykułami żelaznymi przy ul. Grunwaldzkiej w Rzeszowie, korzystając z natłoku kupujących, złodziej kieszonkowiec skradł ob. J. Z. z Woli Zgłobieńskiej portmonetkę z kwotą 2.851 zł. Dzięki szybkiej interwencji MO sprawca kradzieży został aresztowany i pieniądze wraz z portmonetką zwrócono poszkodowanej.

Złodziejem kieszonkowcem okazał się **Zbigniew Kisiel** zam. w Rzeszowie ul. Wróblewskiego 9. Nadmienić należy, że Zbigniew Kisiel dopiero w styczniu wyszedł z więzienia, bowiem już raz był karany za kradzieże.

O.

Kambodża występuje przeciwko SEATO

NOWY JORK (PAP). Jak podaje „New York Times", rząd Kambodży poinformował Stany Zjednoczone oraz innych członków SEATO, że Kambodża nie życzy sobie, by państwa te występowały nadal w charakterze gwarantów jej bezpieczeństwa. Zdaniem dziennika oznacza to w istocie, iż Kambodża uchyla się od uczestniczenia w SEATO. „New York Times" stwierdza, że także Laos zajął wymijające stanowisko w sprawie zagwarantowania mu „zbrojnej obrony" przez SEATO.

„New York Times" zauważa, iż neutralne stanowisko Kambodży przysparza wielu kłopotów Departamentowi Stanu i Ministerstwu Obrony USA.

* * *

PEKIN (PAP). Jak podaje korespondent Agencji Nowych Chin w Hanoi, na granicy Kambodży z Syjamem i Wietnamem południowym doszło niedawno do incydentów.

Prasa Kambodży ocenia te poczynania jako próbę zastraszenia Kambodży przez niektóre związane z SEATO kraje, które chciałyby ją widzieć w szeregach SEATO.

CDU zrywa koalicję z grupą FDP Dehlera

BONN (PAP). 16 deputowanych Bundestagu z ramienia burżuazyjnej Wolnej Partii Demokratycznej ((FDP) w tym 4 ministrowie federalni: Bluecher (wicekanclerz i minister współpracy gospodarczej), Herman Schaefer (minister bez teki), Preusker (minister budownictwa mieszkaniowego), i Neumayer (minister sprawiedliwości), wystąpili z grupy parlamentarnej tej partii w Bundestagu.

Deputowani, którzy wystąpili z FDP, byli zwolennikami tzw. „skrzydła ministerialnego" w tejże partii, popierającego politykę Adenauera. Grupa ta nosi się z zamiarem utworzenia własnej partii „niemieckiej partii ludowej".

W piątek odbyło się posiedzenie kierownictwa partii chrześcijańsko - demokratycznej, na którym postanowiono zerwać koalicję z grupą FDP Dehlera. Kierownictwo CDU wypowiedziało się za utrzymaniem koalicji z Eulerem. CDU uzasadnia, że może utrzymać koalicję jedynie z tymi deputowanymi, którzy „współpracować będą lojalnie" z CDU i „potępią postawę FDP w północnej Nadrenii-Westfalii".

Dulles przed senacką komisją spraw zagranicznych

NOWY JORK (PAP). W piątek wieczorem sekretarz stanu USA Dulles stanął przed senacką komisją spraw zagranicznych w celu złożenia wyjaśnień w sprawie polityki amerykańskiej na Bliskim Wschodzie.

Charakteryzując stanowisko USA wobec wydarzeń na Bliskim Wschodzie, Dulles oświadczył, że Stany Zjednoczone „od dawna już śledzą te wydarzenia" oraz że w swej polityce kierują się postanowieniami trójstronnej deklaracji z 1950 r., której celem jest — zdaniem Dullesa — utrzymanie pokoju i równowagi na Bliskim Wschodzie.

Dulles w fałszywym świetle przedstawił dążenia do całkowitej niezawisłości niektórych państw arabskich oraz pozytywnie się wyraził o zamiarze Izraela zakupu broni w USA. Odpowiadając na pytania członków komisji Dulles oświadczył, że „USA powinny zachować potęgę wojskową", aby przeciwstawiać się polityce ZSRR, jednakże „nie należy wyobrażać sobie Związku Radzieckiego takim, jakim był przed 20 laty".

Tworzyć DNIA

ODPOWIADAMY...

„New York Times" podał ostatnio, że „Stowarzyszenie do Spraw Polityki Zagranicznej" zorganizowało szkolenie polityczne dla obywateli amerykańskich. Cykl wykładów obejmuje m. in. następujące zagadnienia:

— W jaki sposób USA powinny postępować z Chinami?

— Jakie kraje należałoby zaopatrywać w kapitały amerykańskie?

— Czy można spowodować zaniechanie użycia bomby? (atomowej i wodorowej — przyp. autora).

— Jaką rolę powinny USA odgrywać w ONZ?

My możemy odpowiedzieć na te pytania, oszczędzając tym samym czas wykładowcom i słuchaczom w szukaniu materiałów i źródeł.

1. Nie wtrącać się w wewnętrzne sprawy narodu chińskiego. Nie nasyłać szpiegów i dywersantów. Powiedzonko: „a może się uda" — nic dobrego nie przynosi. Wrogów ludu zawsze spotyka zasłużona kara. Wycofać swoje wojska z Taiwanu.

2. Żadne. Tego właśnie domagają się od swoich rządów narody krajów Europy zachodniej. Wiedzą bowiem dobrze, że tzw. „pomoc" równa się zależności.

3. Nie tylko można ale trzeba. Nie potrząsać nią i nie straszyć. Przysłowie mówi: „Kto mieczem wojuje ten od miecza ginie".

4. Bronić słusznej sprawy, a nie rozrabiać. Krótko, ale treściwie, prawda? (edwi)

Rezolucja XX Zjazdu
Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

PO WYSŁUCHANIU I OMÓWIENIU REFERATU SPRAWOZDAWCZEGO PIERWSZEGO SEKRETARZA KC KPZR TOWARZYSZA N. S. CHRUSZCZOWA O DZIAŁALNOŚCI KOMITETU CENTRALNEGO KOMUNISTYCZNEJ PARTII ZWIĄZKU RADZIECKIEGO, XX ZJAZD KOMUNISTYCZNEJ PARTII ZWIĄZKU RADZIECKIEGO POSTANAWIA:

W CAŁEJ ROZCIĄGŁOŚCI I W PEŁNI ZAAPROBOWAĆ LINIĘ POLITYCZNĄ I DZIAŁALNOŚĆ PRAKTYCZNĄ KOMITETU CENTRALNEGO KPZR

ZAAPROBOWAĆ PROPOZYCJE I KONKLUZJE KOMITETU CENTRALNEGO ZAWARTE W JEGO REFERACIE SPRAWOZDAWCZYM.

Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że w wyniku leninowskiej polityki Komitetu Centralnego partii i rządu radzieckiego oraz bohaterskich wysiłków narodu radzieckiego w ścisłej współpracy ze wszystkimi krajami socjalistycznymi osiągnięte zostały olbrzymie sukcesy w walce o zbudowanie komunizmu w naszym kraju, w walce o pokój na całym świecie.

Zjazd gorąco aprobuje w porę podjęte przez KC KPZR w okresie sprawozdawczym słuszne kroki w dziedzinie przemysłu i rolnictwa, zapewniające dalszy wzrost potęgi naszej ojczyzny, nowy olbrzymi rozwój gospodarki socjalistycznej i znaczne podniesienie dobrobytu narodu radzieckiego.

Zjazd podkreśla, że podstawą pomyślnej działalności KC KPZR było twórcze stosowanie nauki marksistowsko-leninowskiej, ścisłe przestrzeganie leninowskich zasad kolegialnego kierownictwa i demokracji wewnątrzpartyjnej, nieugięte wcielanie w życie leninowskich wskazań o nierozerwalnej więzi naszej partii z narodem. Przez wszystkie te lata partia wysoko niosła wielki sztandar nieśmiertelnego Lenina.

I

Zjazd stwierdza, że w dziedzinie stosunków międzynarodowych okres sprawozdawczy znamionowało pewne złagodzenie napięcia oraz pojawienie się na arenie międzynarodowej realnych perspektyw utrwalenia pokoju. Związek Radziecki wraz z Chińską Republiką Ludową i innymi krajami demokracji ludowej w porę dokonał szeregu bardzo ważnych posunięć w polityce zagranicznej, zmierzających do umocnienia pokoju i bezpieczeństwa. Posunięcia te zyskały aktywne poparcie wszystkich sił pokojowych.

Cały bieg wydarzeń niezbicie dowodzi, że w rozwoju międzynarodowym zaszły zasadnicze zmiany w kierunku umocnienia pozycji socjalizmu. Główna cecha naszej epoki polega na tym, że socjalizm wyszedł poza ramy jednego kraju i stał się systemem światowym, przy czym kapitalizm okazał się bezsilny i nie był w stanie przeszkodzić temu epokowemu procesowi. W Związku Radzieckim, jak również w Chińskiej Republice Ludowej, w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w Republice Czechosłowackiej, w Węgierskiej Republice Ludowej, w Rumuńskiej Republice Ludowej, w Ludowej Republice Bułgarii, w Ludowej Republice Albanii, w Niemieckiej Republice Demokratycznej, w Koreańskiej Republice Ludowo - Demokratycznej, w Mongolskiej Republice Ludowej, w Demokratycznej Republice Wietnamu trwa potężny rozwój ekonomiczny i kulturalny, wzrasta dobrobyt mas pracujących, krzepnie jedność moralno - polityczna i zwartość narodów wokół partii komunistycznych i robotniczych oraz wokół rządów swobodnie wybranych przez narody. Poważne osiągnięcia w budownictwie socjalistycznym ma również Jugosławia. Rozwój gospodarki w krajach kroczących drogą socjalizmu odbywa się na zdrowej podstawie i w warunkach coraz bardziej zacieśniającej się opartej na równości współpracy i braterskiej pomocy wzajemnej.

Sytuację w świecie kapitalistycznym, którego strefa znacznie się zwęziła, cechuje dalsze narastanie głębokich sprzeczności. Pewien wzrost produkcji, osiągnięty przez kraje kapitalistyczne w ciągu 10 lat powojennych z pomocą takich czynników jak militaryzacja ekonomiki i wyścig zbrojeń, wzmożenie zagranicznej ekspansji ekonomicznej, odnowienie kapitału trwałego i gwałtowne wzmożenie wyzysku mas pracujących nie wpłynął na stabilizację ekonomiki kapitalizmu.

Wprost przeciwnie, ekonomika kapitalistyczna stała się jeszcze bardziej chwiejna. W dalszym ciągu zaostrza się ogólny kryzys systemu kapitalistycznego. Najgłębsza sprzeczność kapitalizmu — sprzeczność między współczesnymi siłami wytwórczymi a kapitalistycznymi stosunkami produkcji zaostrza się coraz bardziej; przybierają na sile sprzeczności między państwami kapitalistycznymi walczącymi o rynki zbytu i sfery wpływów; rosną i pogłębiają się sprzeczności socjalne. Wskutek wzmożenia wyzysku klasy robotniczej, wzrostu drożyzny, ogromnego zwiększenia podatków na cele wojskowe, istnienia w szeregu krajów kapitalistycznych chronicznego bezrobocia — obniża się stopa życiowa mas pracujących; wzmaga się walka klasy robotniczej, najszerszych mas ludowych o swe żywotne prawa i interesy. Kapitalizm nieuchronnie zmierza ku nowym wstrząsom ekonomicznym i socjalnym.

W tej sytuacji wyraźnie skrystalizowały się w rozwoju wydarzeń międzynarodowych dwa zasadnicze, przeciwstawne sobie kierunki.

Z jednej strony, wkrótce po zakończeniu wojny mocarstwa imperialistyczne z reakcyjnymi kołami amerykańskimi na czele zaczęły prowadzić politykę „z pozycji siły", politykę wyrażającą dążenie najbardziej agresywnych elementów tych mocarstw do zdławienia ruchu robotniczego, demokratycznego i narodowo - wyzwoleńczego, do podważenia obozu socjalizmu i do zdobycia panowania nad światem. W praktyce polityka ta oznacza niepohamowany wyścig zbrojeń; zakładanie amerykańskich baz wojskowych wzdłuż granic ZSRR i krajów demokracji ludowej jak również montowanie bloków agresywnych, wymierzonych przeciwko krajom obozu socjalistycznego; podsycanie tzw. „zimnej wojny" przeciwko państwom socjalistycznym i przygotowywanie nowych krwawych wojen.

Z drugiej strony coraz bardziej rosną i krzepną siły, występujące na arenie światowej w obronie trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów; rozwijają one aktywną walkę przeciwko groźbie wojny, o pokojowe współistnienie państw o różnych systemach ekonomicznych i społecznych. Decydujące znaczenie ma przy tym nieustanny wzrost sił międzynarodowego obozu socjalizmu, który wywiera coraz większy wpływ na bieg wydarzeń światowych.

Siły pokoju znacznie wzrosły w związku z pojawieniem się na arenie międzynarodowej grupy pokojowych państw Europy i Azji, które proklamowały jako zasadę swej polityki zagranicznej nieuczestniczenie w blokach militarnych. W ten sposób powstała wielka „strefa pokoju", do której należą zarówno socjalistyczne, jak i niesocjalistyczne pokojowe państwa Europy i Azji obejmująca przeszło połowę ludności kuli ziemskiej.

Wydarzeniem epokowym w okresie powojennym jest odbywający się rozpad kolonialnego systemu imperializmu. Walka narodowo - wyzwoleńcza narodów kolonialnych i półkolonialnych uwieńczona została w ciągu ostatnich 10 lat wielkimi zwycięstwami: spod zależności kolonialnej i półkolonialnej wyzwoliło się przeszło 1.200 milionów ludzi — blisko połowa ludności kuli ziemskiej. Na porządku dziennym znajduje się sprawa całkowitej likwidacji systemu kolonialnego. Nadszedł przewidziany przez wielkiego Lenina nowy okres historii świata, kiedy to narody Wschodu biorą aktywny udział w decydowaniu o losach całego świata, stają się nowym potężnym czynnikiem w stosunkach międzynarodowych.

Najbardziej aktywnymi i konsekwentnymi bojownikami przeciwko groźbie wojny okazały się partie komunistyczne, znajdujące się w samym centrum walki o utrzymanie pokoju, o interesy mas pracujących i niezawisłość narodową swoich krajów. Równocześnie antywojenne pozycje zajmuje również wiele innych kół społecznych. Z punktu widzenia utrwalenia pokoju jest rzeczą niezmiernie ważną, aby wszystkie siły występujące przeciwko wojnie działały w jednolitym froncie i nie osłabiały wysiłków w walce o utrzymanie pokoju.

Ogromne znaczenie w tej sprawie ma przezwyciężenie rozłamu w ruchu robotniczym i nawiązanie rzeczowych kontaktów między partiami komunistycznymi a socjalistami, jak również innymi partiami, które rzeczywiście pragną utrzymać pokój, walczyć przeciwko uciskowi imperialistycznemu, bronić interesów narodowych swoich narodów, demokracji i niezawisłości.

Zjazd aprobuje prowadzoną przez KC KPZR i rząd radziecki pokojową politykę zagraniczną, dzięki której osiągnięte zostały wielkie sukcesy w dziele osłabienia napięcia międzynarodowego, utrwalenia pokoju i umocnienia pozycji sił demokratycznych.

XX Zjazd Partii uważa, iż całkowicie słuszna jest linia Komitetu Centralnego i rządu radzieckiego, zmierzająca do tego, by na podstawie leninowskiej zasady pokojowego współistnienia dążyć do polepszenia stosunków, pogłębienia zaufania i rozwoju współpracy ze wszystkimi krajami. Wielką rolę pod tym względem odegrać może znane pięć zasad stosunków międzynarodowych, przyjętych przez wiele państw i przez szerokie koła opinii publicznej: wzajemne poszanowanie integralności terytorialnej i suwerenności, nieagresja, wzajemna nieingerencja w sprawy wewnętrzne, rozwijanie stosunków międzypaństwowych na podstawie równości i wzajemnych korzyści, pokojowe współistnienie i współpraca ekonomiczna. Zasady te stanowią najlepszą w obecnych warunkach formułę wzajemnych stosunków między państwami o różnych ustrojach społecznych i mogłyby stać się podstawą trwałych stosunków pokojowych między państwami na całej kuli ziemskiej.

Życie potwierdziło w pełni słuszność i aktualność wysuniętych przez Związek Radziecki, Chińską Republikę Ludową i inne miłujące pokój państwa propozycji zmierzających do rozbrojenia i zakazu broni atomowej i wodorowej, do zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie i bezpieczeństwa zbiorowego w Azji; rozwiązanie tych najważniejszych problemów stworzy podstawę długotrwałego pokoju i przyczyni się do rozwiązania innych doniosłych nie uregulowanych problemów, a zwłaszcza kwestii niemieckiej.

Ogromne znaczenie dla umocnienia pokoju na całym świecie miałoby nawiązanie trwałych przyjaznych stosunków między Związkiem Radzieckim a Stanami Zjednoczonymi jako dwoma największymi mocarstwami świata, jak również między Związkiem Radzieckim a takimi wielkimi mocarstwami jak Anglia i Francja.

Posunięcia strony radzieckiej zmierzające do osiągnięcia tego celu XX Zjazd uważa za słuszne i podjęte we właściwym momencie i aprobuje je w całej rozciągłości.

Zapewnienie trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów Europy wymaga dalszej poprawy stosunków między Związkiem Radzieckim z jednej strony, a krajami zachodnio — europejskimi z drugiej. Związek Radziecki, podobnie jak Wielka Brytania, Francja, Włochy, a także Polska Czechosłowacja, Jugosławia, Szwecja, Finlandia, Norwegia, Grecja, Austria i wszystkie inne kraje europejskie, jest żywotnie zainteresowany w tym, aby nie dopuścić do wybuchu nowej wojny w Europie, na której terytorium toczyły się główne bitwy, pierwszej i drugiej wojny światowej. Leży to również w żywotnym interesie narodu niemieckiego. Tak więc, wspólne interesy walki o zapobieżenie nowym konfliktom wojennym łączą wszystkie państwa i narody Europy.

W obecnej sytuacji międzynarodowej doniosłą rolę odgrywa sprawa rozszerzenia i umocnienia przyjaźni i współpracy między Związkiem Radzieckim a krajami Wschodu. Przywiązując wielką wagę do wykonania tego zadania, XX Zjazd aprobuje nawiązanie w ostatnich czasach dobrych, przyjaznych stosunków z Republiką Indii, jak również z Burmą, Afganistanem i Egiptem.

Utrwaleniu pokoju i demokracji sprzyja rozwijające się coraz szerzej dążenie narodów krajów arabskich do obrony i umocnienia swej niezawisłości.

XX Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że stosunki przyjaźni i dobrego sąsiedztwa ustaliły się między Związkiem Radzieckim a wszystkimi prawie państwami, które z nim graniczą. Nie ulega wątpliwości, że normalne stosunki między ZSRR a Iranem, Turcją i Pakistanem odpowiadałyby żywotnym interesom tych krajów, interesom sprawy pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Wielką rolą w dziele rozszerzenia podstaw współpracy między krajami przypada międzynarodowej wymianie handlowej i rozwojowi kontaktów kulturalnych.

XX Zjazd podkreśla, że w chwili obecnej szczególnej wagi nabrały takie podstawowe i zasadnicze zagadnienia współczesnego rozwoju międzynarodowego, jak problemy pokojowego współistnienia dwóch systemów, możliwości zapobieżenia wojnom w obecnej epoce i form przejścia rozmaitych krajów do socjalizmu.

Generalną linią polityki zagranicznej Związku Radzieckiego była i pozostaje leninowska zasada pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społecznych.

Kierując w swym kraju budową społeczeństwa komunistycznego, partia nasza zdecydowanie występuje przeciwko rozpętywaniu wojny. Partia opiera się na niewzruszonym założeniu leninowskim, że ustanowienie nowego ustroju społecznego w tym lub innym kraju — to sprawa wewnętrzna narodu danego kraju. Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że zasada pokojowego współistnienia cieszy się coraz większym uznaniem.

Najważniejszym zadaniem Związku Radzieckiego, krajów socjalistycznych i innych krajów miłujących pokój oraz najszerszych mas ludowych we wszystkich krajach jest utrzymanie i utrwalenie pokoju oraz zapobieżenie nowej wojnie, nowej agresji. W obecnych warunkach międzynarodowych powstały realne możliwości powstrzymania agresywnych sił imperializmu pragnących pchnąć narody do nowych wojen, które przy obecnym poziomie techniki wojennej przyniosłyby narodom niezliczone nieszczęścia i zniszczenia. Dzisiaj na kuli ziemskiej istnieje nie tylko system kapitalistyczny. Istnieje potężny pokojowy obóz socjalistyczny, w którym siły pokoju widzą nie tylko moralne, lecz również materialne środki zapobieżenia agresji. Poza tym istnieje wielka grupa innych państw z ludnością liczącą setki milionów ludzi, państw występujących aktywnie przeciwko wojnie. Jest także potężny ruch obrońców pokoju, obejmujący wszystkie narody. Ogromną siłą stał się ruch robotniczy w krajach kapitalistycznych.

W tych warunkach pozostaje oczywiście w mocy leninowska teza, że dopóki istnieje imperializm — utrzymuje się również ekonomiczna podstawa wojen. Dlatego też powinniśmy zachować jak największą czujność. Dopóki na kuli ziemskiej pozostaje kapitalizm, siły reakcyjne reprezentujące interesy monopoli kapitalistycznych będą nadal dążyć do awantur wojennych i agresji, mogą podejmować próbę rozpętania wojny. Nie ma jednak bezwzględnej nieuchronności wojen. Istnieją obecnie potężne siły społeczne i polityczne, które rozporządzają poważnymi środkami, aby nie dopuścić do rozpętania wojny przez imperialistów, a jeżeli imperialiści spróbują rozpocząć wojnę — odeprzeć agresorów druzgocącym ciosem, udaremnić ich awanturnicze plany. W tym celu wszystkie siły występujące przeciwko wojnie powinny być czujne i zmobilizowane, aby działać jednolitym frontem i nie osłabiać swej walki o utrzymanie i utrwalenie pokoju.

W związku z głębokimi zmianami historycznymi, jakie zaszły na arenie międzynarodowej na korzyść socjalizmu, powstają nowe perspektywy, jeśli chodzi o przejście krajów od kapitalizmu do socjalizmu.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego opiera się na leninowskiej tezie, że „wszystkie narody dojdą do socjalizmu, to jest nieuniknione, ale dojdą wszystkie niezupełnie jednakowo, każdy wniesie coś swoistego do tej czy innej formy demokracji, do tej czy innej odmiany dyktatury proletariatu, do tego czy innego tempa przeobrażeń socjalistycznych różnych dziedzin życia społecznego". (Dzieła tom 23, str. 67, wyd. pol.).

Historyczne doświadczenie rozwoju wszystkich krajów kroczących drogą socjalizmu potwierdziło w w całej rozciągłości tę leninowską tezę. Obecnie obok radzieckiej formy przebudowy społeczeństwa na zasadach socjalistycznych istnieje forma demokracji ludowej. Została ona wypróbowana wszechstronnie w ciągu 10 lat i całkowicie zdała egzamin. W państwach demokracji ludowej jest również niemało odcieni i różnic odpowiednio do warunków każdego kraju. Wiele cech swoistych wnosi do form budownictwa socjalistycznego Chińska Republika Ludowa, której ekonomika była przed zwycięstwem rewolucji skrajnie zacofana i miała charakter półfeudalny i półkolonialny. Dzięki zdobyciu decydujących kluczowych pozycji państwo ludowo-demokratyczne prowadzi politykę pokojowego przekształcania prywatnego przemysłu i handlu oraz stopniowego przeobrażania ich w część składową gospodarki socjalistycznej.

Jest całkowicie zgodne z prawami rozwoju, że formy przejścia krajów do socjalizmu będą w przyszłości coraz bardziej różnorodne, przy czym nie jest konieczne, by realizacja form przejścia do socjalizmu we wszelkich warunkach była związana z wojną domową.

Leninizm uczy, że klasy panujące nie rezygnują z władzy dobrowolnie. Jednakże większy czy mniejszy stopień ostrości walki klasowej o przejście do socjalizmu, stosowanie lub też niestosowanie przemocy przy przejściu do socjalizmu zależy nie tyle od proletariatu, ile od stopnia oporu wyzyskiwaczy przeciwko woli przeważającej większości ludzi pracy, od stosowania przemocy przez samą klasę wyzyskiwaczy. Nie ulega wątpliwości, że w szeregu krajów kapitalistycznych, w których kapitalizm jest jeszcze silny i w których rozporządza ogromnym aparatem wojskowo - policyjnym, gwałtowne zaostrzenie walki klasowej jest nieuchronne.

Jednocześnie w wyniku radykalnych przemian na korzyść socjalizmu na arenie międzynarodowej i ogromnego wzrostu atrakcyjnej siły socjalizmu wśród robotników, chłopów i inteligencji pracującej powstają pomyślniejsze warunki zwycięstwa socjalizmu. W szeregu krajów kapitalistycznych klasa robotnicza pod przewodem swego przodującego oddziału, ma w obecnych warunkach realną możność zjednoczenia pod swym kierownictwem przytłaczającej większości narodu i zapewnienia przejęcia przez naród podstawowych środków produkcji. Prawicowe partie burżuazyjne i rządy przez nie formowane coraz częściej bankrutują. W tych warunkach klasa robotnicza jednocząc wokół siebie chłopstwo pracujące, szerokie koła inteligencji, wszystkie siły patriotyczne i udzielając zdecydowanej odprawy elementom oportunistycznym, niezdolnym do wyrzeczenia się polityki ugody z kapitalistami i obszarnikami, może zadać klęskę reakcyjnym, antynarodowym siłom, zdobyć trwałą większość w parlamencie i przekształcić go z organu demokracji burżuazyjnej w narzędzie rzeczywistej woli ludu.

Zjazd podkreśla, że pomyślniejsze warunki zwycięstwa socjalizmu w innych krajach stały się możliwe tylko dlatego, że socjalizm zwyciężył w Związku Radzieckim i zwycięża w krajach demokracji ludowej. Niezbędnym warunkiem tego zwycięstwa był triumf rewolucyjnego marksizmu-leninizmu, konsekwentnie i stanowczo przeprowadzona walka przeciwko ideologii reformizmu i oportunizmu.

Zjazd stawia przed Komitetem Centralnym KPZR następujące zadania w dziedzinie polityki zagranicznej:

Nieugięcie prowadzić leninowską politykę pokojowego współistnienia państw niezależnie od ich ustroju społecznego. Walczyć aktywnie o sprawę pokoju i bezpieczeństwa narodów, o zaufanie między państwami, dążąc do przekształcenia osiągniętego złagodzenia napięcia międzynarodowego w trwały pokój.

Wszechstronnie zacieśniać braterskie stosunki z Chińską Republiką Ludową i wszystkimi krajami demokracji ludowej, pamiętając, że im bardziej zwarte i potężne będą państwa socjalistyczne, tym pewniejszy będzie pokój.

Umacniać przyjaźń i współpracę z bratnimi narodami Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii.

Zacieśniać więzy przyjaźni i współpracy z Republiką Indii, Unią Burmańską, Afganistanem, Egiptem, Syrią, Indonezją i innymi państwami które opowiadają się za pokojem; popierać kraje, które nie dają się

(Ciąg dalszy na str. 4)

Rezolucja XX Zjazdu
Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Ciąg dalszy ze str. 3)

wciągnąć do bloków agresywnych, szukać zbliżenia ze wszystkimi siłami, które są zainteresowane w utrzymaniu pokoju.

Rozwijać i umacniać stosunki przyjaźni z Finlandią, Austrią, Szwecją i innymi krajami neutralnymi.

Prowadzić aktywną politykę dalszej poprawy stosunków z USA, Anglią, Francją, Włochami, Niemcami zachodnimi, Japonią, jak również z ościennymi państwami — Iranem, Turcją i Pakistanem, dążąc do umocnienia wzajemnego zaufania, szerokiego rozwoju stosunków ekonomicznych, rozszerzenia kontaktów i współpracy w dziedzinie kultury i nauki.

Rozwijać i umacniać braterskie stosunki narodu radzieckiego z masami pracującymi wszystkich krajów.

Czujnie śledzić knowania kół, które nie są zainteresowane w złagodzeniu napięcia międzynarodowego, demaskować w pore dywersyjną działalność wrogów pokoju. Podejmować niezbędne kroki w celu dalszego umocnienia potęgi obronnej naszego państwa socjalistycznego, utrzymywać naszą obronę na poziomie nowoczesnej techniki i nauki wojskowej, zapewnić bezpieczeństwo naszej ojczyzny.

II

Zjazd KPZR stwierdza z głębokim zadowoleniem, że sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego uległa dalszej konsolidacji. Dzięki konsekwentnej realizacji generalnej linii partii przez KC KPZR osiągnięto w okresie sprawozdawczym znaczny wzrost wszystkich gałęzi produkcji społecznej, dobrobytu i kulturalnego poziomu ludności, okrzepła jeszcze bardziej jedność moralno-polityczna społeczeństwa radzieckiego, wzrosła potęga państwa radzieckiego.

Przedterminowe wykonanie i przekroczenie przez przemysł ZSRR piątego planu pięcioletniego było wielkim zwycięstwem partii i narodu. W 1955 roku produkcja przemysłowa wynosiła 185 proc., w porównaniu z poziomem 1950 roku, zamiast 170 proc. przewidzianych w planie pięcioletnim, w tym produkcja środków produkcji — 191 proc. zamiast 180 proc., według planu, a produkcja środków konsumcyjnych 176 proc. zamiast 165 proc., według planu.

Zjazd uznaje za niezbędne kontynuowanie z całą wytrwałością walki o rozwiązywanie w jak najkrótszym historycznie okresie w drodze pokojowego współzawodnictwa gospodarczego — głównego zadania ekonomicznego Związku Radzieckiego, polegającego na tym, by w oparciu o wyższość socjalistycznego systemu gospodarki doścignąć i prześcignąć pod względem produkcji na jednego mieszkańca najbardziej rozwinięte kraje kapitalistyczne.

Partia komunistyczna uważa za rzecz bezwzględnie konieczną zapewniać również w przyszłości prymat w rozwoju przemysłu ciężkiego, przede wszystkim hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, przemysłu węglowego i naftowego, energetyki, przemysłu budowy maszyn, produkcji artykułów chemicznych i materiałów budowlanych. Jednocześnie Zjazd uważa, że osiągnięty w chwili obecnej poziom produkcji społecznej umożliwia rozwijanie w szybkim tempie produkcji nie tylko środków produkcji, lecz również artykułów powszechnego użytku.

Decydującym warunkiem dalszego wzrostu całej produkcji przemysłowej jest jej nieustanny postęp techniczny. Należy wytrwale i planowo wprowadzać do przemysłu i transportu najnowsze osiągnięcia nauki, techniki i przodujących doświadczeń, modernizować istniejące urządzenia, usprawniać i doskonalić organizację pracy i produkcji, na szerszą skalę przeprowadzać specjalizację i kooperowanie w przemyśle, dążąc na tej podstawie do szybkiego zwiększenia wydajności pracy jako decydującego warunku wykonania zadań w zakresie wzrostu produkcji i dalszego podniesienia dobrobytu ludności.

Dalszy rozwój sił wytwórczych kraju wymaga stanowczo wyzyskania nowych źródeł surowców, paliwa, energii elektrycznej, a przede wszystkim zmobilizowania ogromnych bogactw naturalnych wschodnich okręgów kraju. W ciągu najbliższych 10-15 lat powinna powstać we wschodnich okręgach wielka baza węglowa i energetyczna, trzecia potężna baza hutnicza z produkcją 15-20 milionów ton surówki rocznie, jak również nowe ośrodki przemysłu budowy maszyn.

Zjazd zobowiązuje wszystkie organizacje partyjne:

do zapewnienia realizacji zadań planu państwowego przez wszystkie gałęzie przemysłu i przedsiębiorstwa nie tylko pod względem produkcji globalnej, lecz także w zakresie całej ustalonej nomenklatury i wskaźników jakościowych;

do lepszego wykorzystania istniejących mocy produkcyjnych, zapewnienia rytmicznej pracy przedsiębiorstw bez zrywów i kampanijności oraz równomiernej produkcji przedsiębiorstw w ciągu całego miesiąca, co wymaga poważnej poprawy planowania i zaopatrzenia materiałowego przedsiębiorstw;

do podnoszenia jakości wyrobów, systematycznego obniżania kosztów własnych, jak najściślejszego przestrzegania oszczędności i wprowadzania rozrachunku gospodarczego;

do szerszego stosowania w produkcji tworzyw sztucznych i surowców zastępczych, w ten sposób, aby w okresie szóstej pięciolatki artykuły żywnościowe przeznaczone na cele techniczne zostały całkowicie zastąpione przez surowce syntetyczne.

Z roku na rok państwo radzieckie zwiększa nakłady inwestycyjne w gospodarce narodowej. Aby wykorzystać te inwestycje jak najwydajniej, należy przejść w robotach budowlanych do nowoczesnych metod przemysłowych, kontynuować prace w dziedzinie tworzenia wielkich terytorialnych organizacji budowlanych, usprawniać projektowanie, skracać w maksymalnym stopniu terminy budowy oraz stosować na szeroką skalę prefabrykowane konstrukcje żelbetonowe i inne prefabrykaty.

W okresie sprawozdawczym Komitet Centralny KPZR dokonał wielkiej pracy politycznej i organizatorskiej w dziedzinie rolnictwa. KC podjął skuteczne kroki w zakresie likwidacji zaniedbań w szeregu działów produkcji rolnej i w zakresie organizacji zdecydowanego rozwoju rolnictwa.

Wśród podjętych kroków szczególnie doniosłe znaczenie mają:

wprowadzenie nowego trybu planowania w rolnictwie, który wyzwolił twórczą inicjatywę kołchoźników;

wzmożenie zainteresowania materialnego kołchozów i kołchoźników w zwiększeniu produkcji rolnej;

zasilenie kołchozów w kadry kierowników i specjalistów przez wysłanie na wieś wielu tysięcy komunistów i pracowników bezpartyjnych z miast i ośrodków przemysłowych;

dalsze wzmocnienie technicznego wyposażenia rolnictwa, stworzenie stałych kadr mechanizatorów w ośrodkach maszynowo-traktorowych oraz zasilenie ośrodków maszynowo-traktorowych w kadry kierownicze i inżyniersko-techniczne;

zwiększenie kredytów państwowych na rozwój rolnictwa.

Opracowując program rozwoju rolnictwa Komitet Centralny słusznie postanowił przede wszystkim skoncentrować wysiłki na podniesieniu poziomu gospodarki zbożowej, stanowiącej podstawę całej produkcji rolnej, a w szczególności tak ważnego jej działu, jakim jest hodowla. Olbrzymie znaczenie mają powzięte przez Komitet Centralny uchwały w sprawie zagospodarowania odłogów i w sprawie wydatnego zwiększenia zasiewów kukurydzy.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu, aby z niesłabnącą energią kontynuował prace nad podniesieniem poziomu rolnictwa oraz mobilizował partię i cały naród radziecki do walki o zapewnienie obfitości artykułów żywnościowych dla ludności i surowców dla przemysłu lekkiego.

Należy zapewnić dalszą mechanizację rolnictwa, przejść jak najszybciej od mechanizacji poszczególnych prac do kompleksowej mechanizacji całej produkcji rolnej, trzeba gruntownie polepszyć propagowanie i upowszechnianie w produkcji osiągnięć radzieckiej i zagranicznej nauki i techniki, jak również doświadczeń przodujących kołchozów, ośrodków maszynowo-traktorowych i sowchozów aby na tej podstawie doprowadzić do radykalnego zmniejszenia nakładu pracy i zużycia środków materialnych na jednostkę produkcji rolnej oraz osiągnąć wzrost plonów wszystkich roślin uprawnych i wzrost produktywności hodowli.

Zjazd uważa, że obecnie, gdy możliwości gospodarcze wielu kołchozów znacznie wzrosły, należy obok wszechstronnego zwiększenia produkcji, co powinno być zawsze na pierwszym planie, poświęcić wiele uwagi budowie w kołchozach domów mieszkalnych i świetlic oraz instytucji opieki nad dzieckiem i innych placówek kulturalno-bytowych.

Decydującym warunkiem dalszego szybkiego wzrostu produkcji rolnej jest podniesienie poziomu kierowania gospodarką rolną.

Należy w tej dziedzinie skończyć z szablonem, metodami kancelaryjno - biurokratycznymi, zacieraniem odpowiedzialności osobistej i brakiem poczucia odpowiedzialności. Instancje partyjne oraz organy radzieckie i rolne powinny zapewnić konkretne kierowanie każdym rejonem, kołchozem, sowchozem i ośrodkiem maszynowo-traktorowym, powinny wszechstronnie popierać inicjatywę mas, zwiększać materialne zainteresowanie pracowników rolnictwa, nie wyłączając pracowników na stanowiskach kierowniczych, w rozszerzaniu produkcji rolnej.

Zjazd wzywa organizacje partyjne, związkowe, gospodarcze i komsomolskie, aby na szerszą skalę rozwinęły ogólnonarodowe współzawodnictwo socjalistyczne, aby lepiej nim kierowały oraz podnosiły na jeszcze wyższy poziom twórczą inicjatywę robotników i kołchoźników w kierunku realizacji zadań wysuniętych przez partię i rząd.

Wzrost produkcji przemysłowej i rolnej stworzył realne możliwości stałego podnoszenia dobrobytu i poziomu kultury narodu radzieckiego. W okresie piątej pięciolatki dochód narodowy ZSRR wzrósł o 68 proc., realne płace robotników i urzędników — o 39 proc., a realne dochody kołchoźników — o 50 proc. Zjazd aprobuje w pełni opracowane przez Komitet Centralny KPZR i Radę Ministrów ZSRR posunięcia w dziedzinie dalszego podniesienia realnych płac robotników i urzędników oraz dochodów kołchoźników, podniesienia płac pracowników nisko uposażonych, jak również uporządkowania systemu płac i zwiększenia osobistego zainteresowania materialnego pracowników wynikami ich pracy.

Niezmiernie doniosłe znaczenie polityczne i ogólnogospodarcze ma Uchwała Komitetu Centralnego KPZR w sprawie przejścia w szóstej pięciolatce wszystkich robotników i urzędników na siedmiogodzinny dzień pracy, zaś robotników najważniejszych specjalności w przemyśle węglowym i kopalnictwie rud, zatrudnionych pod ziemią, jak również młodzieży — na sześciogodzinny dzień pracy. Uchwała ta przewiduje także przejście tam gdzie jest to celowe ze względu na warunki produkcji — na pięciodniowy tydzień pracy (z dwoma dniami wolnymi od pracy przy ośmiogodzinnym dniu roboczym). W najbliższej przyszłości czas pracy zostanie skrócony o dwie godziny w soboty i dni przedświąteczne.

Skrócenie dnia pracy nie pociągnie za sobą zmniejszenia płac robotników i urzędników. Zjazd jednomyślnie aprobuje te posunięcia odpowiadające w pełni interesom mas pracujących ZSRR i wyraża głębokie przekonanie, że spotkają się one z gorącą aprobatą i wywołają nową falę entuzjazmu pracy całego narodu radzieckiego w walce o wykonanie szóstego pięcioletniego planu rozwoju gospodarki narodowej ZSRR.

Wielkie znaczenie ma zaplanowane przez Komitet Centralny uporządkowanie systemu emerytur i rent w ten sposób, aby emerytury niższych kategorii znacznie podnieść, a emerytury bezpodstawnie wysokie obniżyć, lepsze zaopatrzenie starców oraz usprawnienie systemu zatrudnienia tych inwalidów, którzy bez szkody dla zdrowia mogą pracować z pożytkiem dla społeczeństwa.

W szóstej pięciolatce budownictwo mieszkaniowe zwiększy się prawie dwukrotnie w porównaniu z piątą pięciolatką. W związku z tym nader doniosłym zadaniem jest właściwe wydatkowanie funduszów przeznaczanych przez rząd radziecki na budowę domów mieszkalnych. Zjazd aprobuje zrealizowane przez KC KPZR i Radę Ministrów ZSRR posunięcia w zakresie uporządkowania tej sprawy, usunięcia metod chałupniczych i wszelkiego rodzaju przerostów architektonicznych, jak również w zakresie stosowania przemysłowych metod budownictwa oraz zobowiązuje wszystkie organizacje partyjne i gospodarcze, aby zapewniły bezwzględne wykonanie państwowych planów budownictwa domów mieszkalnych, jak również aby jak najbardziej pomagały robotnikom i urzędnikom w indywidualnym budownictwie domów z ich własnych oszczędności.

Zjazd uważa za konieczne zdecydowane wzmożenie troski o zaspokajanie codziennych potrzeb bytowych ludności, dalsze rozszerzenie sieci zakładów żywienia zbiorowego, potanienie i poprawę jakości posiłków. Należy również rozszerzyć sieć zakładów usługowych: pralni, pracowni krawieckich, warsztatów reperacyjnych itd., zdecydowanie zwiększyć produkcję maszyn i urządzeń ułatwiających pracę w gospodarstwie domowym.

Poważne sukcesy osiągnięto we wszystkich dziedzinach budownictwa kulturalnego. W całym kraju zrealizowano siedmioletnie powszechne nauczanie, a w większych miastach — nauczanie dziesięcioletnie. Powstają warunki dla stopniowego wprowadzania powszechnego nauczania dziesięcioletniego.

Wyższe uczelnie szkolą znacznie więcej specjalistów. Uczeni radzieccy przy stałym i skutecznym poparciu ze strony partii i rządu radzieckiego — owocnie pracując dla gospodarki narodowej i umocnienia bezpieczeństwa naszej ojczyzny osiągnęli wydatne rezultaty w wielu gałęziach nauki, w tym w fizyce jądrowej, matematyce, mechanice i w niektórych dziedzinach nauk technicznych.

Równocześnie Zjazd stwierdza poważne braki w dziedzinie budownictwa kulturalnego. W pracy szkół największym brakiem jest oderwanie nauki od życia, niedostateczne przygotowanie młodzieży kończącej szkoły do działalności praktycznej. Aby jak najszybciej przeprowadzić politechnizację szkoły, konieczne jest nie tylko wprowadzenie nowych przedmiotów dających podstawowe wiadomości z zakresu produkcji przemysłowej i rolnej lecz również zaznajamianie uczniów z praktyczną pracą w przedsiębiorstwach, kołchozach i sowchozach, na działkach doświadczalnych i w warsztatach szkolnych. Celowe jest rozpoczęcie budowy szkół - internatów w miejscowościach posiadających warunki korzystne dla zdrowia dzieci. Należy znacznie rozszerzyć sieć placówek opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym, wciągając do udziału w tej akcji nie tylko organy oświaty i instytucje państwowe, lecz również kołchozy.

W dziedzinie szkolnictwa wyższego głównym zadaniem jest: wszechstronne podniesienie poziomu szkolenia specjalistów na podstawie ścisłej więzi nauki z produkcją, właściwe rozmieszczenie wyższych uczelni w kraju, zbliżenie ich do produkcji, dostosowanie nauczania do obecnego poziomu techniki. Młodzi inżynierowie i agronomowie powinni po ukończeniu wyższych uczelni posiadać dostateczne wiadomości z zakresu konkretnej ekonomiki i organizacji danej gałęzi produkcji.

Zjazd uważa za konieczne wszechstronne zacieśnianie więzi instytucji naukowych kraju z produkcją, z konkretnymi potrzebami gospodarki narodowej, skoncentrowania ich twórczych wysiłków na rozwiązaniu najważniejszych problemów naukowo-technicznych, nieustanne podnoszenie roli nauki w rozwiązywaniu praktycznych zadań budownictwa komunistycznego.

Za jeden z najważniejszych wyników pracy partii komunistycznej w okresie sprawozdawczym Zjazd uważa dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego, jeszcze większe zacieśnienie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kołchozowego, przyjaźni i braterskiej współpracy wszystkich narodów ZSRR.

Zjazd aprobuje w całej rozciągłości posunięcia Komitetu Centralnego KPZR w kierunku rozszerzenia praw organów republikańskich w budownictwie gospodarczym i kulturalnym. Pozostawiając ministerstwom związkowym kierownictwo ogólne, ustalanie zadań w ramach planów, kontrolę nad ich wykonaniem, dostarczanie potrzebnych urządzeń, finansowanie inwestycji — należy równocześnie rozszerzyć jeszcze bardziej prawa ministerstw republikańskich w codziennym zarządzaniu przedsiębiorstwami. Przyczyni się to do jeszcze większego rozwijania w terenie inicjatywy twórczej, do dalszego umocnienia republik związkowych, do zacieśnienia przyjaźni między narodami naszego kraju.

W swej polityce narodowościowej partia brała i bierze za punkt wyjścia leninowską tezę, że socjalizm nie tylko nie likwiduje różnic narodowościowych i specyficznych cech, lecz przeciwnie zapewnia wszechstronny rozwój i rozkwit gospodarki i kultury wszystkich narodów oraz narodowości. Partia powinna również nadal uwzględniać jak najwnikliwiej te cechy specyficzne w całej swej pracy praktycznej.

Wielkie zadania budownictwa komunistycznego wymagają dalszego wzmożenia aktywności twórczej i inicjatywy ludzi pracy, jeszcze szerszego udziału mas w kierowaniu państwem, w całej jego działalności organizacyjno-gospodarczej. W tym celu należy wszechstronnie rozwijać demokratyzm radziecki, wytrwale usprawniać pracę wszystkich organów radzieckich w centrum i w terenie, zacieśniać ich więź z masami. Aprobując pracę, jakiej Komitet Centralny KPZR dokonał w ostatnich latach dla zredukowania i potanienia aparatu administracyjno-zarządzającego, dla usprawnienia działalności wszystkich jego ogniw, Zjazd uważa za konieczne kontynuować te prace, prowadzić również nadal nieubłaganą walkę z biurokratyzmem, z objawami lekceważącego stosunku do potrzeb ludności.

Zjazd całkowicie aprobuje posunięcia KC KPZR w kierunku umocnienia praworządności radzieckiej, bezwzględnego poszanowania praw obywateli, zagwarantowanych przez konstytucję radziecką oraz zobowiązuje wszystkie instancje partyjne i organy radzieckie, by czujnie stały na straży praworządności, by stanowczo i surowo kładły kres wszelkim przejawom bezprawia, samowoli, naruszania socjalistycznego porządku prawnego.

Partia komunistyczna i państwo radzieckie powinny nadal wychowywać komunistów i wszystkich ludzi pracy w duchu wysokiej czujności politycznej, nieustannie wzmacniać nasze waleczne siły zbrojne, które niezawodnie stoją na straży pokojowej pracy ludzi radzieckich i bezpieczeństwa socjalistycznej ojczyzny.

III

Partia nasza osiągnęła nowe wielkie sukcesy w okresie między XIX a XX Zjazdem dzięki temu, że w całej swej polityce wewnętrznej i zagranicznej oraz w swej działalności praktycznej kieruje się zwycięską nauką marksizmu-leninizmu niezłomnie i konsekwentnie realizuje politykę budowania komunizmu w naszym kraju i umacniania międzynarodowego obozu socjalistycznego, wysoko dzierży sztandar internacjonalizmu proletariackiego i przyjaźni między narodami.

Okres, jaki upłynął po XIX Zjeździe, był okresem dalszego wzrostu potęgi i autorytetu KPZR, umocnienia leninowskiej jedności partii, podniesienia jej kierowniczej roli w społeczeństwie radzieckim. Partia jeszcze bardziej okrzepła pod względem ideowo-politycznym i organizacyjnym, wzmocniło się zahartowanie mas partyjnych w duchu marksizmu-leninizmu. Znacznie wyrosły kadry partii - decydująca siła kierownictwa partyjnego i państwowego.

XX Zjazd KPZR stwierdza, że w obliczu skomplikowanych i odpowiedzialnych zadań, jakie stanęły przed partią i krajem po XX Zjeździe partii, Komitet Centralny okazał się na wysokości zadania, w sposób właściwy rozwiązywał aktualne problemy budownictwa partyjnego, państwowego i gospodarczego, pewnie i niezłomnie prowadził kraj drogą leninowską.

Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że Komitet Centralny w całej swej działalności stał niezachwianie na straży interesów partii i narodu. Zjazd w pełni aprobuje zdecydowane kroki podjęte przez KC KPZR dla

(Ciąg dalszy na str. 5)

Rezolucja XX Zjazdu
Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Ciąg dalszy ze str. 4)

położenia kresu zbrodniczej spiskowej działalności niebezpiecznego wroga partii i narodu - Berii i jego bandy. Zadany został w ten sposób poważny cios planom wywiadów imperialistycznych, zapewnione zostało dalsze wzmocnienie bojowości partii.

Zjazd aprobuje w całej rozciągłości dokonaną przez Komitet Centralny wielką pracę nad przywróceniem leninowskich norm życia partyjnego, rozwojem demokracji wewnątrzpartyjnej, wprowadzeniem zasad kierownictwa kolegialnego na podstawie realizacji polityki marksistowsko - leninowskiej, nad doskonaleniem stylu i metod pracy partyjnej. Walka o przestrzeganie demokratycznych zasad życia partyjnego, przeciwko administrowaniu i kancelaryjno-biurokratycznym metodom kierowania, o rozwijanie krytyki i samokrytyki zapewniła wzmożenie aktywności mas partyjnych, podniesienie odpowiedzialności komunistów za sprawę partii, przyniosła nowe ożywienie polityczne i nową falę entuzjazmu pracy.

Dla zwiększenia aktywności komunistów i wszystkich ludzi pracy ważne znaczenie miało szerokie wyjaśnienie marksistowsko-leninowskiego pojmowania roli jednostki w historii. Zjazd uważa, że Komitet Centralny zupełnie słusznie wystąpił przeciwko kultowi jednostki, którego rozpowszechnienie pomniejszało rolę partii i mas ludowych, pomniejszało rolę kolegialnego kierownictwa partii i częstokroć prowadziło do poważnych zaniedbań w pracy oraz poleca Komitetowi Centralnemu, by nie osłabiał walki przeciwko przeżytkom kultu jednostki, by w całej swej działalności brał za punkt wyjścia fakt, że rzeczywistymi twórcami nowego życia są masy ludowe kierowane przez partię komunistyczną.

W wyniku przywrócenia leninowskich norm życia partyjnego, rozwoju demokracji wewnątrzpartyjnej, przestrzegania zasady kolegialności kierownictwa, w wyniku walki przeciwko kultowi jednostki Komitet Centralny zapewnił lepsze kierowanie sprawami rozwoju przemysłu i rolnictwa, ujawnił naruszenia praworządności socjalistycznej, jakich się dopuszczano, i podjął niezbędne kroki w celu ich usunięcia, wezwał do walki przeciwko nastrojom samozadowolenia i niefrasobliwości oraz zmobilizował całą partię, wszystkich naszych pracowników, partyjnych i bezpartyjnych, do przyspieszenia tempa rozwoju społeczeństwa radzieckiego, do dalszego podnoszenia dobrobytu narodu radzieckiego.

Aby zapewnić dalszy pomyślny marsz naprzód, należy nadal utrzymywać szeregi partyjne w stanie wysokiej bojowości, nieustannie polepszać i doskonalić całą naszą pracę partyjną.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu podjąć kroki w kierunku dalszego polepszenia całej organizacyjnej pracy partii, a przede wszystkim pracy organizatorskiej w dziedzinie budownictwa gospodarczego. Organizacje partyjne powinny dokonać zdecydowanego zwrotu w kierunku zagadnień konkretnego kierowania budownictwem gospodarczym, pogłębić studiowanie techniki i ekonomiki przedsiębiorstw przemysłosłowych, kołchozów, ośrodków maszynowo - traktorowych i sowchozów, by kierować ich pracą z głęboką znajomością rzeczy.

Poziom pracy organizacyjnej zależy w decydującym stopniu od tego, jak przedstawia się sprawa kontroli wykonania, sprawa doboru i wychowania kadr oraz rozmieszczenia komunistów na różnych odcinkach budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Zjazd uważa za rzecz niezbędną zwrócenie większej uwagi na sprawę wysuwania młodych kadr, wysuwania kobiet, zwiększenia liczby komunistów zatrudnionych w produkcji.

Zjazd uważa za niewłaściwe, że niektóre organizacje partyjne osłabiły uwagę w sprawie regulowania wzrostu szeregów partii. Wychodząc z założenia, że główną rzeczą jest nie ilościowy, lecz jakościowy wzrost szeregów partyjnych, Zjazd zobowiązuje organizacje partyjne do zwiększenia troski o indywidualne dobieranie do partii ludzi przodujących, przede wszystkim spośród robotników i kołchoźników.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu kontynuowanie pracy nad doskonaleniem struktury organizacyjnej i form działalności instancji partyjnych i organów radzieckich, stosownie do zmieniających się warunków.

Szczególną uwagę należy zwrócić na dalsze umocnienie szczebla rejonowego. Zjazd stwierdza, że partia dokonała wielkiej pracy w tej dziedzinie, i uważa za właściwą dokonaną przebudowę struktury wiejskich komitetów rejonowych partii, utworzenie grup instruktorskich z sekretarzami komitetów rejonowych na czele, przydzielonych do poszczególnych stref ośrodków maszynowo-traktorowych.

Niemniej jednak poziom pracy wielu organizacji rejonowych nie odpowiada jeszcze stawianym przez partię wymaganiom. Tłumaczy się to tym, że w szeregu rejonowych komitetów partii na sekretarzy i instruktorów przydzielonych do stref ośrodków maszynowo - traktorowych wyznaczono słabych pracowników nie posiadających niezbędnych kwalifikacji fachowych i politycznych.

Obecnie, gdy przed krajem stanęły ogromne zadania w dziedzinie rozwoju rolnictwa, zasilenie organizacji rejonowych w doświadczone i uzdolnione kadry nabrało szczególnego znaczenia. Pracownicy rejonowi pracują teraz bezpośrednio w wiejskich, podstawowych organizacjach partyjnych, w ośrodkach maszynowo-traktorowych, w kołchozach, sowchozach, organizują pracowników rolnictwa do wykonania dyrektyw partii i rządu. Oznacza to, że obecnie od poziomu pracy organizacji rejonowych zależy w decydującym stopniu sukces ogólnonarodowej sprawy radykalnego rozwoju rolnictwa. Należy przeto zapewnić, by kierownicze funkcje w komitetach rejonowych partii, zwłaszcza funkcje sekretarzy i instruktorów przydzielonych do stref ośrodków maszynowo - traktorowych, jak również kierownicze funkcje w rejonowych komitetach wykonawczych rad sprawowali energiczni, pełni inicjatywy organizatorzy mas, ludzie dobrze znający się na produkcji rolnej. Trzeba w tym celu wytrwale kontynuować prace nad umacnianiem szczebla rejonowego, zarówno w drodze wysuwania najlepszych pracowników miejscowych, którzy wyrośli w kołchozach i sowchozach, jak w drodze przyciągania do pracy w rejonach ludzi z miast i ośrodków przemysłowych, trzeba stworzyć warunki, w których kierownicy rejonowych instancji partyjnych i organów radzieckich będą bezpośrednio materialnie zainteresowani wynikami działalności gospodarczej ośrodków maszynowo - traktorowych, kołchozów i sowchozów.

Należy równocześnie dokonać pracy nad dalszym umocnieniem miejskich organizacji partyjnych, zwiększyć jak najbardziej odpowiedzialność miejskich komitetów partii i miejskich dzielnicowych komitetów partii za pracę zakładów przemysłowych, zwłaszcza za stosowanie w produkcji najnowszych zdobyczy nauki, techniki i przodujących doświadczeń, jak również za pracę wszystkich przedsiębiorstw i organizacji powołanych do zaspokajania codziennych potrzeb ludności.

Niezmiernie ważnym warunkiem pomyślnego wykonania zadań stojących przed partią jest dalsze zacieśnienie więzi całej partii i każdej organizacji partyjnej z osobna — z najszerszymi masami ludzi pracy.

Zjazd zwraca uwagę instancji partyjnych na konieczność ożywienia pracy rad delegatów ludu pracującego i organizacji związkowych, tak aby zwiększyła się znacznie ich rola w budownictwie gospodarczym i kulturalnym, w dziedzinie zaspokajania codziennych potrzeb i postulatów ludności, jak również w dziedzinie komunistycznego wychowania ludzi pracy.

Ważne miejsce w życiu społecznym kraju zajmuje Komsomoł leninowski, który bierze aktywny udział w budownictwie gospodarczym i kulturalnym, pomaga partii wychowywać młodzież w duchu komunistycznym. Jednakże w działalności organizacji komsomolskich, a w szczególności w ich pracy ideowo - wychowawczej, występują poważne braki. Organizacje komsomolskie niekiedy nie umieją zaznajamiać młodzieży z działalnością praktyczną, zastępują żywą pracę organizacyjną rezolucjami, efekciarstwem i krzykactwem.

W celu usunięcia tych niedociągnięć należy polepszyć partyjne kierownictwo Komsomołu. Organizacje partyjne powinny wykazywać więcej troski o stworzenie niezbędnych warunków dla pracy wychowawczej i kulturalno - masowej z młodzieżą, zapewnić jeszcze bardziej aktywny udział komsomolców i całej młodzieży radzieckiej w budownictwie państwowym, gospodarczym i kulturalnym, w całym życiu społeczno-politycznym kraju.

W dziedzinie pracy ideologicznej Zjazd uważa za jedno z najważniejszych zadań przezwyciężenie oderwania propagandy od praktyki budownictwa komunistycznego. Należy ściślej związać naszą propagandę i agitację z zadaniami tworzenia bazy materialno - produkcyjnej komunizmu, zapewniania obfitości dóbr materialnych i kulturalnych, wzrostu komunistycznej świadomości obywateli, kładąc kres dogmatyzmowi i doktrynerstwu, obcym twórczemu duchowi marksizmu - leninizmu. Zadanie propagandy polega nie tylko na tym, by wyjaśniać teorię marksizmu - leninizmu, lecz także na tym, by przyczyniać się do jej praktycznego wcielania w życie.

Zjazd stwierdza, że Komitet Centralny w porę przeciwstawił się próbom odstąpienia od generalnej linii partii w sprawie prymatu rozwoju przemysłu ciężkiego, jak również przeciwko wprowadzaniu zamętu w ujmowaniu kwestii zbudowania socjalizmu w naszym kraju oraz w niektórych innych zagadnieniach teoretycznych.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu, aby nadal strzegł jak oka w głowie czystości teorii marksistowsko - leninowskiej, rozwijając ją twórczo w toku konkretnej walki o komunizm, na gruncie uogólniania nowego doświadczenia historycznego i faktów żywej rzeczywistości. Jednocześnie prowadzić należy z niesłabnącą siłą walkę przeciwko przejawom ideologii burżuazyjnej.

Zjazd podkreśla, że komunistyczne wychowanie ludzi pracy, a przede wszystkim młodego pokolenia, jest zadaniem niezmiernie doniosłym, i zobowiązuje organizacje partyjne, aby w tym celu pełniej i aktywniej wykorzystywały wszystkie środki wychowania ideologicznego: propagandę, agitację, prasę, radio, instytucje i organizacje kulturalno - oświatowe, naukę, literaturę i sztukę.

Zjazd wyraża przekonanie, że Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, uzbrojona w wielką naukę marksizmu - leninizmu, jeszcze ściślej zjednoczy pod swym sztandarem cały naród radziecki i doprowadzi go do nowych epokowych zwycięstw komunizmu.

ZSRR będzie w dalszym ciągu prowadził politykę pokoju
i pokojowej współpracy ze wszystkimi narodami

Przemówienie M. Z. Saburowa (*skrót*)

Przewidziane w projekcie dyrektyw tempo rozwoju gospodarki narodowej—powiedział m. in. M. Z. Saburow — rozmiary i skala wzrostu produkcji we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej zapewniają nam poważny postęp w rozwiązaniu głównego zadania ekonomicznego ZSRR — doścignąć i prześcignąć najbardziej rozwinięte pod względem ekonomicznym kraje kapitalistyczne, tj. pod względem produkcji na jednego mieszkańca.

Dysponujemy w chwili obecnej wszystkimi niezbędnymi warunkami i możliwościami dla rozwiązania tego zadania w stosunkowo krótkim historycznie okresie czasu. W ciągu 13 lat przedwojennych przekształciliśmy nasz kraj z zacofanego w przodujący, z agrarnego — w mocarstwo przemysłowe.

Porównajcie jednak bezwzględne liczby przyrostu produkcji przemysłowej w okresie przedwojennych pięciolatek z zadaniami szóstego planu pięcioletniego. Przekonacie się, że szósta pięciolatka pod względem tempa rozwoju gospodarczego znacznie wyprzedza pięciolatki przedwojenne.

Co prawda, nie doścignęliśmy jeszcze USA, zarówno jeśli chodzi o produkcję przemysłową przypadającą na jednego mieszkańca, jak i pod względem globalnej produkcji przemysłowej. Jednakże nasze tempo rozwoju, które jest wielokrotnie wyższe od tempa rozwoju przemysłu USA, umożliwia nam przezwyciężenie tego nienadążania w jak najkrótszym historycznie czasie.

Szczególnie ważnym momentem w naszym współzawodnictwie ekonomicznym z ustrojem kapitalistycznym jest fakt, że przemysł ciężki ZSRR zaczyna prześcigać główne kraje kapitalistyczne również pod względem bezwzględnego przyrostu najważniejszych wyrobów przemysłowych.

Należy przy tym podkreślić, że ekonomika socjalizmu której głównym bodźcem i ostatecznym celem rozwoju jest maksymalne zaspokajanie stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa, jest z istoty swej ekonomiką pokojową, że do pomyślnej realizacji wielkich zadań budownictwa socjalistycznego wojny nie są nam potrzebne. Nasza ekonomika rozwijała się i rozwija w szybkim tempie właśnie w latach pokoju, podczas gdy dla rozwoju ekonomiki USA pożywką w znacznym stopniu są wojny, tym bardziej, że w naszym stuleciu wszystkie wojny, w których Stany Zjednoczone brały udział, toczyły się nie na ich terytorium.

Chciałbym poruszyć kilka zagadnień — powiedział dalej M. Z. Saburow — związanych z planowaniem, omówić niedociągnięcia w tej dziedzinie i środki zmierzające do ich usunięcia. Pragnę przede wszystkim poinformować Zjazd o krokach, jakie się podejmuje w zakresie polepszenia planowania gospodarczego.

Gospodarka socjalistyczna jest z istoty swej gospodarką planową: obce jej są żywiołowe prawa rozwoju panujące w gospodarce kapitalistycznej z cechującymi ją skokami, kryzysami i wstrząsami. Z tego jednak nie wynika, że w rozwoju naszej gospodarki narodowej w pewnych warunkach nie mogą wyłonić się trudności, niezgodności i dysproporcja.

Obiektywne prawa rozwoju produkcji socjalistycznej nie działają automatycznie.

Wiele zależy pod tym względem od ogólnopaństwowych organów planowania, które powinny przy opracowywaniu i kontroli wykonania planów zapewnić planowy, proporcjonalny rozwój wszystkich dziedzin gospodarki narodowej.

Uwzględniając doświadczenia planowania w okresie powojennym, jak również w celu dalszego umocnienia i usprawnienia planowania Komitet Centralny KPZR i Rada Ministrów ZSRR powzięły w czerwcu 1955 roku uchwałę w sprawie środków prowadzących do usprawnienia planowania państwowego i w sprawie reorganizacji pracy Państwowej Komisji Planowania ZSRR. Na bazie byłej Państwowej Komisji Planowania ZSRR utworzono Państwową Komisję Rady Ministrów ZSRR do Spraw Perspektywicznego Planowania Gospodarki Narodowej (Gosplan) i Państwowy Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów ZSRR do Spraw Bieżącego Planowania Gospodarki Narodowej.

Od reorganizacji Gosplanu upłynęło 8 miesięcy i możemy stwierdzić, że dokonane posunięcia w tej dziedzinie zdały całkowicie egzamin.

M. Z. Saburow omówił następnie ustalony przez KC KPZR i Radę Ministrów ZSRR na początku 1955 roku nowy tryb planowania produkcji rolnej.

Obok wymienionych zasadniczych zmian w praktyce planowania produkcji rolnej — powiedział dalej M. Z. Saburow — z inicjatywy Komitetu Centralnego partii została znacznie zwiększona rola organów republikańskich w kierowaniu przemysłem.

Dokonano poważnej pracy w kierunku rozszerzenia uprawnień ministrów, kierowników zarządów centralnych i dyrektorów przedsiębiorstw w kierowaniu działalnością gospodarczą. Zmniejszono znacznie liczbę wskaźników ustalanych w planie państwowym. Planowanie produkcji i rozdziału wielu rodzajów wyrobów przekazano do bezpośredniej kompetencji ministerstw i resortów.

Należy jednak podkreślić, że poszczególni kierownicy ministerstw i resortów niewłaściwie pojmują swe zadania w dziedzinie planowania i kierowania gospodarką; przy opracowywaniu planów i ich realizacji starają się uzyskać od państwa nadmiernie wysokie środki finansowe i materiałowe, zamiast ujawniać i wykorzystywać istniejące rezerwy wewnętrzne a tym samym zapewnić realizację zatwierdzonych planów przy maksymalnej oszczędności środków państwowych.

Gdyby zatwierdzono wnioski ministerstw w dziedzinie wydajności pracy i kosztów własnych produkcji, trzeba by było w 1956 roku dodatkowo zwerbować około 2 milionów robotników i urzędników, zwiększyć fundusz płac w zakresie gospodarki narodowej o przeszło 20 miliardów rubli; podniosłoby to koszty własne produkcji o 18 miliardów rubli.

Wielką pracę powinny przeprowadzić w szóstej pięciolatce organy gospodarcze i organy planowania w dziedzinie rozszerzenia i usprawnienia specjalizacji i kooperowania zakładów przemysłowych.

Należy jeszcze zwrócić uwagę na tak ważną rezerwę wzrostu produkcji jak oszczędność zasobów materiałowych. Projekt dyrektyw w sprawie szóstego planu pięcioletniego przewiduje poważne zadania w dziedzinie oszczędności surowców, materiałów i paliwa. W ciągu pięciolatki zużycie metalu na jednostkę powinno być obniżone przeciętnie co najmniej o 22 proc. Wykonanie tego zadania postawiono w ścisłym powiązaniu z nakreślonym wzrostem produkcji maszyn i wyrobów metalowych. Tylko w wyniku takiej oszczędności można zapewnić wzrost produkcji maszyn i wyrobów metalowych w przybliżeniu o 80 proc. w warunkach, kiedy produkcja stali i walcówki zwiększy się o 51 — 52 proc.

Na zakończenie M. Z. Saburow oświadczył:

Sukcesy wielkiego Związku Radzieckiego — to triumf pokojowej, twórczej pracy dla dobra narodu, dla szczęśliwego i radosnego życia człowieka radzieckiego. Fakt ten jest naszym najpotężniejszym sojusznikiem w ekonomicznym współzawodnictwie dwóch systemów gospodarki — socjalistycznego i kapitalistycznego. Pod jego wpływem rosną szeregi przyjaciół Związku Radzieckiego. Obecnie już nie tylko ludność krajów demokracji ludowej, ale również narody innych krajów popierają nas i darzą nas sympatią.

Wyrażając gorące pragnienia swego narodu oraz wszystkich prostych i uczciwych ludzi całego świata partia komunistyczna i rząd radziecki prowadziły i w dalszym ciągu będą konsekwentnie prowadzić politykę pokoju na całym świecie, politykę ekonomicznego rozkwitu swego kraju i pokojowej współpracy ze wszystkimi państwami, które pragną żyć z nami w pokoju.

NARÓD RADZIECKI Z JEDNOMYŚLNĄ APROBATĄ WITA PLAN SZÓSTEJ 5-LATKI

i wytęży całą swą energię, aby wykonać go jak najpomyślniej

Przemówienie N. M. Szwernika (*skrót*)

Partia — powiedział m. in. N. M. Szwernik — w oparciu o transmisje do mas — rady, związki zawodowe i Komsomoł napawała robotników, chłopów i inteligencję gorącym entuzjazmem pracy. Pod kierownictwem partii komunistycznej radzieckie związki zawodowe mobilizowały masy do walki o pomyślne wykonanie planu piątej pięciolatki, wciągały je do udziału w budownictwie państwowym, gospodarczym i kulturalnym, pomyślnie walczyły o usunięcie niedociągnięć w zaspokajaniu rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych robotników i urzędników.

Radzieckie związki zawodowe uważają za swe główne i najważniejsze zadanie wychowywanie szerokich mas w duchu komunistycznego stosunku do pracy, kierując ich twórczą inicjatywę na drogę wszechstronnego podnoszenia wydajności pracy — decydującego warunku zwycięstwa komunizmu. Projekt dyrektyw XX Zjazdu w sprawie szóstego planu pięcioletniego ustala konkretne sposoby wykonania tych zadań. Potężnym źródłem mogącym zapewnić nie tylko wykonanie, lecz i przekroczenie jednego z najważniejszych zadań szóstej pięciolatki — zdecydowanego zwiększenia wydajności pracy jest niewyczerpana inicjatywa mas, która znajduje wyraz w ogólnonarodowym współzawodnictwie socjalistycznym. Szczególną cechą współzawodnictwa na obecnym etapie jest to, że jego uczestnicy opanowując przodującą technikę zmieniają przestarzałe procesy technologiczne, doskonalą produkcję, wykorzystują istniejące rezerwy i na tej podstawie zapewniają przy najmniejszym nakładzie pracy zwiększenie produkcji, podniesienie jej jakości i obniżenie kosztów własnych.

Olbrzymią siłą napędową współzawodnictwa stali się nowatorzy — — przodownicy pracy, których szeregi wzrastają z dnia na dzień. Nowatorem jest ten, kto zna doskonale swą pracę, wprowadza i opanowuje nową technikę w oparciu o osiągnięcia przodującej nauki. Przodownicy produkcji socjalistycznej ujawniają we współzawodnictwie swe zdolności i talenty, przekazują swe doświadczenie innym, podciągają pozostających w tyle do poziomu przodujących.

Ale wartość i znaczenie nowatorstwa wzrasta w miarę tego jak doświadczenie nowatorów staje się udziałem szerokich rzesz robotników. Oto, dlaczego związki zawodowe uważają za jedno ze swych najważniejszych zadań dążenie do tego, aby wraz ze wzrostem liczby nowatorów wszyscy robotnicy opanowywali przodujące metody pracy, brali coraz aktywniejszy udział w socjalistycznym współzawodnictwie.

W rozwiązaniu tego zadania decydująca rola przypada aktywistom związkowym.

Socjalistyczne współzawodnictwo między zakładami przemysłowymi, wydziałami, warsztatami i poszczególnymi robotnikami powinno się stać przedmiotem starannej organizacji i wnikliwego badania ze strony związków zawodowych i organów gospodarczych.

Niestety, wiele organizacji związkowych i organów gospodarczych w stopniu niedostatecznym studiuje doświadczenia nowatorów, nie walczy o zastosowanie środków organizacyjno-technicznych zapewniających warunki osiągnięcia wysokiej wydajności pracy.

W wykonaniu zadań szóstej pięciolatki poważna rola przypada wynalazcom i racjonalizatorom, którzy stale pracują nad udoskonaleniem produkcji, rozwojem techniki i przodującej technologii. W ciągu czterech lat piątej pięciolatki w zakładach przemysłowych wpłynęło ponad 6 milionów wniosków racjonalizatorskich, z których przeszło 3,5 miliona zastosowano w produkcji.

Partia powierzyła związkom zawodowym zadanie o olbrzymim znaczeniu państwowym — stałe kierowanie współzawodnictwem socjalistycznym. Jednakże wykonanie tego zadania wciąż jeszcze nie nadąża za wymogami życia. Współzawodnictwo — to wyraz twórczej inicjatywy mas przepojonych głębokim poczuciem dyscypliny pracy społecznej. Nie znosi ono żadnej szablonowości. Konkretne kierowanie współzawodnictwem w zakładach przemysłowych, wydziałach, brygadach i organizowanie mas do walki o podnoszenie wydajności pracy — oto główne formy działalności decydujące o powodzeniu sprawy.

Dlatego też związki zawodowe obowiązane są umiejętniej kierować współzawodnictwem, rozwijać twórczą inicjatywę i wytrwale wprowadzać przodujące doświadczenia produkcyjne, jak najbardziej upowszechniać wyniki współzawodnictwa i właściwe stosowanie form materialnego i moralnego popierania przodowników produkcji — zwycięzców w indywidualnym, brygadowym, międzyfabrycznym i w ogólno-związkowym współzawodnictwie socjalistycznym.

Zwiększyć zainteresowanie związków zawodowych zagadnieniami normowania pracy i płac

Partia i rząd zawsze poświęcały dużo uwagi zagadnieniom normowania pracy i płac. Płaca jest potężną dźwignią wzrostu wydajności pracy oraz polepszenia materialnych warunków bytu robotników i urzędników. Organizacje związkowe i gospodarcze powinny zapewnić realizację leninowskiej zasady materialnego zainteresowania pracowników wynikami ich pracy. W latach powojennych WCSPS i Komitety Centralne związków zawodowych przestały zajmować się jak należy zagadnieniami pracy i płacy, na co całkowicie słusznie wskazał w swym referacie tow. N. S. Chruszczow.

W celu rozwiązania poszczególnych zadań produkcyjnych i likwidacji „wąskich gardeł" ministerstwa wprowadziły najrozmaitsze systemy wynagrodzenia za pracę. Jednakże po osiągnięciu tego celu systemy bodźców nie zostały zrewidowane, lecz działały nadal w sposób mechaniczny.

W wielu przedsiębiorstwach normy pracy wciąż jeszcze ustalane są bez uwzględniania osiągnięć techniki. Kierownicy przedsiębiorstw nie zwracają uwagi na opracowanie techniczne uzasadnionych norm.

Poważne braki istnieją także w systemie płac personelu inżynieryjno - technicznego i urzędników. Zaniedbane zostało ogólnopaństwowe normowanie płac urzędników należące do obowiązków Ministerstwa Finansów. Pracownicy pełniący takie same czynności wynagradzani są według różnych przypadkowo ustalanych uposażeń. Nierzadko majstrowie, technolodzy i kierownicy od cinków wynagradzani są gorzej niż podlegli im robotnicy.

WCSPS i Komitety Centralne związków zawodowych nie przejawiały niezbędnej inicjatywy w celu usunięcia niedociągnięć i postawienia na porządku dziennym sprawy uregulowania płac.

W szóstej pięciolatce, gdy partia postawiła zadanie podniesienia realnych płac średnio o około 30 proc., związki zawodowe powinny bardziej wnikliwie analizować zagadnienia wynagradzania pracy i normowania technicznego. Chodzi o zastosowanie całego kompleksu środków w celu uporządkowania płac i norm pracy robotników, personelu inżynieryjno - technicznego i urzędników.

Należy bardziej zdecydowanie wprowadzać technicznie uzasadnione normy pracy, zrezygnować z kampanijnego przeglądu norm i korygować je w miarę wprowadzenia zmian w technologii i organizacji produkcji, jak również zmian warunków pracy, zapewniających wzrost wydajności.

Więcej troski o zaspokajanie potrzeb i realizowanie postulatów robotników i urzędników

Postawione przez tow. N. S. Chruszczowa w referacie sprawozdawczym KC partii zagadnienie skrócenia dnia roboczego do 7 godzin, zaś dla nieletnich i robotników najważniejszych specjalności w poszczególnych gałęziach przemysłu — do 6 godzin, skrócenia o 2 godziny dnia roboczego przed świętami i innymi dniami wolnymi od pracy, zagadnienie przejścia w poszczególnych dziedzinach produkcji na pięciodniowy tydzień roboczy oraz podniesienie płac nisko uposażonym grupom pracowników — ma ogromne znaczenie polityczne i gospodarcze.

W ustroju kapitalistycznym przeszło połowa dnia roboczego przeznaczona jest na tworzenie zysku, na wzbogacanie kapitalistów. Obecny wiceprzewodniczący Zjednoczenia Związków Zawodowych — (Amerykańskiej Federacji Pracy — Kongresu Przemysłowych Związków Zawodowych) Reuther w przemówieniu wygłoszonym 9 listopada ub. roku w Detroit stwierdził, że „w ciągu ostatnich 9 miesięcy największy monopol samochodowy „General Motors" co godzinę osiągał 300 tys. dolarów zysku, dziennie zaś — 7.200 tys. dolarów. Na każdy dolar otrzymany przez robotnika w formie wynagrodzenia za pracę przypadało 1 dolar 22 centy zysku monopolu".

Robotnik radziecki pracuje dla siebie i dla swego państwa. Każda godzina dnia roboczego radzieckiego człowieka pracy poświęcona jest sprawie budownictwa komunistycznego i podniesienia dobrobytu narodu.

W Związku Radzieckim szeroki jest system ubezpieczeń społecznych, zapewniających robotnikom i urzędnikom emerytury i zasiłki w wypadku choroby, inwalidztwa, starości, ciąży i porodu.

W szóstej pięciolatce przewiduje się zwiększenie wydatków na cele socjalno-kulturalne z 154 miliardów rubli w 1955 r. do około 210 miliardów rubli w 1960 r.

Zaplanowane przez naszą partię zwiększenie emerytur dla starców i rent dla inwalidów naród radziecki powita z uczuciem wielkiej wdzięczności jako przejaw troski partii komunistycznej o ludzi pracy.

Radzieckie związki zawodowe walczą o poprawę warunków mieszkaniowych i bytu robotników i urzędników.

W szóstej pięciolatce planuje się wybudowanie ze środków państwowych domów mieszkalnych o łącznej powierzchni 205 milionów metrów kwadratowych, tj. prawie dwa razy więcej niż w piątej pięciolatce.

Szczególnie doniosłe znaczenie ma kontrola w celu poprawy żywienia zbiorowego. Organy związkowe ani na minutę nie powinny zapominać o konieczności rozwijania żywienia zbiorowego, które sprzyja przekształceniu warunków bytu ludzi pracy na socjalistycznych podstawach.

W regulowaniu warunków pracy i bytu robotników i urzędników ważną rolę odgrywają w przedsiębiorstwach zakładowe umowy zbiorowe. Zawierają one dwustronne zobowiązania kierowników gospodarczych i komitetów zakładowych, dotyczące wykonania planu produkcji, realizowania postulatów w dziedzinie kultury i zaspokojenia materialno - bytowych potrzeb robotników. Tow. N. S. Chruszczow słusznie krytykował pojednawczy stosunek licznych organów związkowych do kierowników gospodarczych nie wykonujących umów zakładowych. Trzeba zdecydowanie walczyć przeciwko tym niedociągnięciom. Robotnicy i urzędnicy pragną widzieć w związkach zawodowych obrońców swych interesów przed ludźmi, którzy naruszają ustawy radzieckie. Dla pracownika związkowego nie ma bardziej chlubnego zadania niż walka o nieugięte realizowanie uchwał partii i ustaw państwa radzieckiego, zmierzających do podniesienia dobrobytu ludzi pracy.

* * *

Radzieckie związki zawodowe, wierne ideom internacjonalizmu proletariackiego, nieustannie pogłębiają i rozszerzają międzynarodowe kontakty ze związkami zawodowymi wszystkich krajów. W ostatnich 4 latach Związek Radziecki odwiedziło ok. 500 delegacji związkowych i robotniczych z 74 krajów.

Uważamy za pożyteczne nawiązanie przyjaznych kontaktów ze wszystkimi organizacjami związkowymi. Nie wszyscy jednak podzielają nasze poglądy. Np. przywódcy Międzynarodowej Konfederacji Wolnych Związków Zawodowych wypowiadają się przeciwko wspólnym akcjom ze Światową Federacją Związków Zawodowych i należącymi do niej zjednoczeniami krajowymi, mimo że związki zawodowe powinny mieć wspólne zadania w walce o żywotne interesy mas pracujących.

Niezłomna jedność partii i narodu radzieckiego nie podoba się naszym przeciwnikom, chociaż wywołuje podziw wszystkich postępowych ludzi na świecie.

Cóż zrobić, nam również nie podoba się wzruszająca jedność przywódców „wolnych" związków zawodowych i imperialistów, realizowana kosztem żywotnych interesów ludzi pracy. Według danych ogłaszanych przez ONZ, koszty utrzymania robotników wzrosły od 1948 do 1954 roku w Brazylii, Grecji i Islandii w przybliżeniu dwukrotnie, we Francji, Norwegii i Japonii — półtorakrotnie, w Danii, Holandii, we Włoszech, w Hiszpanii, Kanadzie, Anglii — o 20—32 proc.

W Związku Radzieckim wszystkie dobra materialne stworzone praca człowieka należą do społeczeństwa, do mas pracujących. Realne płace w naszym kraju nie spadają, lecz z roku na rok rosną. W 1955 roku podniosły się one w przemyśle w porównaniu z 1940 rokiem o 91 proc.

Sukcesy te wywołują złość i nienawiść wśród przeciwników jedności klasy robotniczej. Czego jednak nie mogą lub nie chcą zrozumieć przywódcy „wolnych" związków zawodowych, to rozumieją doskonale robotnicy. W składzie amerykańskiej delegacji robotniczej bawił w Związku Radzieckim Hillard Ellis, rodak p. Meany przewodniczącego AFL — CIO. W sprawozdaniu opublikowanym w Ameryce wyjaśniał on w sposób popularny dlaczego w Związku Radzieckim nie ma i nie może być strajków. Pisał on: „Czy można sobie wyobrazić, by cieśla, który buduje swój własny dom zastrajkował i tym samym przeszkodził zbudowaniu ogniska domowego dla siebie i dla swojej rodziny? Robotnik radziecki — to cieśla budujący swój własny dom". Trudno powiedzieć to lepiej od tego robotnika amerykańskiego.

P. Meany chciałby, ażeby radzieckie związki zawodowe organizowały strajki i przeszkadzały w budowaniu komunizmu. Jednocześnie on sam protestuje przeciwko strajkom organizowanym przez robotników w przedsiębiorstwach kapitalistycznych.

Radzieckie związki zawodowe walczą o urzeczywistnienie jedności ruchu robotniczego i wzywają Międzynarodową Konfederację Wolnych Związków Zawodowych do współdziałania w imię żywotnych interesów mas pracujących, w imię pokoju na całym świecie.

Radzieckie związki zawodowe będą rozszerzać i pogłębiać braterskie kontakty ze związkami zawodowymi wszystkich krajów świata, będą zacieśniać jedność szeregów międzynarodowego ruchu robotniczego.

Cały naród radziecki z jednomyślną aprobatą powita plan szóstej pięciolatki i wytęży całą swą energię, aby wykonać go jak najpomyślniej.

Natchnione uchwałami XX Zjazdu partii radzieckie związki zawodowe pobudzają twórczą inicjatywę robotników i urzędników i mobilizują ich do wykonania i przekroczenia szóstej pięciolatki, do osiągania nowych zwycięstw w budownictwie komunistycznym.

Ogrom zadań szóstej pięciolatki zmobilizuje cały naród do nowych czynów produkcyjnych

Przemówienie A. N. Kosygina (*skrót*)

Wyniki piątej pięciolatki — powiedział m. in. A. N. Kosygin — świadczą o pomyślnym wykonaniu dyrektyw XIX Zjazdu Partii, o wielkich osiągnięciach we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, o dalszym umocnieniu potęgi państwa socjalistycznego.

Partia i rząd zapewniając priorytet rozwoju przemysłu ciężkiego, poświęcają niesłabnącą uwagę sprawie podniesienia poziomu rolnictwa i rozwoju wszystkich gałęzi przemysłu lekkiego i spożywczego. Projekt dyrektyw XX Zjazdu Partii w sprawie szóstego planu pięcioletniego przewiduje wzrost produkcji dóbr konsumcyjnych w przybliżeniu o 60 proc.

Jeśli chodzi o produkcję artykułów konsumcyjnych, szósta pięciolatka różni się pod wieloma względami od poprzedniej pięciolatki.

Przemysł lekki i spożywczy będzie przede wszystkim miał w szóstej pięciolatce znacznie więcej surowców rolniczych niż dotychczas.

Ponadto w szóstej pięciolatce wzrośnie znacznie tempo wyposażenia przedsiębiorstw w wysoko wydajne urządzenia automatyczne i linie taśmowe prawie we wszystkich gałęziach przemysłu lekkiego i spożywczego.

W nowej pięciolatce także poszczególne gałęzie przemysłu ciężkiego zwiększą wydatnie produkcję artykułów powszechnego użytku. Przemysł maszynowy zdecydowanie zwiększy produkcję różnych przedmiotów gospodarstwa domowego.

Po lipcowym Plenum KC KPZR podjęto we wszystkich gałęziach przemysłu odpowiednie kroki w celu wprowadzenia nowej techniki. Musimy jednak przyznać, że jest to tylko początek wielkiej przebudowy naszego przemysłu. Przemysł maszynowy wciąż jeszcze nader wolno opanowuje produkcję najnowszych urządzeń dla przemysłu lekkiego i spożywczego.

Powinniśmy wykorzystać pozytywne doświadczenie poszczególnych instytutów naukowo-badawczych i szeregu wielkich zakładów budowy maszyn zarówno u nas jak i za granicą, które mają dobrze zorganizowane biura konstruktorskie i bazę produkcyjną do wypróbowywania nowych maszyn.

Istniejąca praktyka planowania produkcji maszyn i obrabiarek w jednostkach lub według wagi nie przyczynia się do tworzenia wysokowydajnych urządzeń i wprowadzania nowego sprzętu technicznego. Należałoby oprzeć planowanie produkcji urządzeń nie na ilości maszyn i nie na ich wadze, lecz na mocy maszyn.

W szóstej pięciolatce mamy przeprowadzić prace inwestycyjne wartości 990 miliardów rubli. Tak dużych nakładów inwestycyjnych nie mieliśmy jeszcze dotychczas. W tych warunkach walka o obniżenie kosztów budownictwa ma bardzo ważne znaczenie, jeśli uwzględni się, że każdy procent oszczędności w ciągu pięciolatki w budownictwie daje prawie 10 miliardów rubli.

W związku z tym mówca wskazał na konieczność zmiany systemu planowania i finansowania budownictwa inwestycyjnego.

Po omówieniu niektórych aspektów planowania perspektywicznego A. N. Kosygin oświadczył w zakończeniu:

Opracowany przez Komitet Centralny partii projekt dyrektyw w sprawie szóstego planu pięcioletniego przepojony jest troską o dobro narodu. Ogrom zadań szóstej pięciolatki mobilizuje naród radziecki do nowych, bohaterskich czynów produkcyjnych. Nie ulega wątpliwości, że nakreślone zadania zostaną wykonane i przekroczone.

Z dyskusji nad planem 5-letnim

Problemy, które niepokoją wiertników PGPN

Dyskusja nad planem 5-letnim w „nafcie", budzi duże zainteresowanie wśród załóg robotniczych.

Leży bowiem w specyfice przemysłu naftowego, że często dyskutuje się tu na temat: będzie ropa czy nie będzie, lub dlaczego jej nie ma. Ale wśród dyskutantów widzieliśmy najczęściej geologów, jako projektujących dane otwory czy kopalnie i personel inżynieryjno-techniczny. Były też wypowiedzi krytyczne robotników odnośnie planów produkcyjnych, stosowanych metod wiertniczych itp. Lecz niestety wiele słusznych wypowiedzi robotników, nie trafiało zupełnie do kierownictwa, co niejednokrotnie było powodem bierności i demobilizacji załóg.

* * *

Inna sytuacja zaistniała po ogłoszeniu grudniowej uchwały KC.

Wiertnicy z PGPN zadowoleni są, że będą wiercić na nowych terenach. Że będą wiercić szybciej (w planie 5-letnim przewiduje się wprowadzenie wierceń szybkościowych i wyeliminowanie wierceń udarowych).

O tym mówią wytyczne CZPN. Konkretne wskaźniki, dotyczące planów wierceń na przyszły okres 5-latki określają wzrost uwierconych metrów prawie o 39 proc. w ostatnim roku 5-latki w porównaniu 1956 r.

Duży wzrost w planach wierceń i jego powodzenie uwarunkowane jest przede wszystkim postępem technicznym. W wiertnictwie zastosuje się nowoczesne narzędzia wiertnicze, urządzenia pomiarowo-kontrolne, nowe gatunki płuczki, aparaturę do automatycznego wykrywania i rejestrowania śladów ropy i gazu przy badaniu płuczki.

Przewidziany jest również znaczny postęp w dziedzinie prac geologiczno-poszukiwawczych, przez zastosowanie nowych metod, a w szczególności wykorzystania metody sejsmicznej. Do obróbki nowo-odwierconych otworów szybowych zastosuje się nowy typ aparatury perforacyjnej oraz perforowanie torpedowe i neutronową metodę badania złoża.

Perspektywy te zostały przyjęte z uznaniem. Ważne jednakże jest to, aby nie zawiodły narzędzia wiertnicze i urządzenia. Dał temu wyraz podczas wspomnianej narady inż. Buchelt — kierownik kopalni tow. Wajda i inni. Wypowiadano zastrzeżenia co do jakości czterech typów gryzerów. Według relacji dyskutantów, nie zawsze zdają one egzamin w praktyce. Ale niestety mówiono tylko o wadach tych urządzeń, nie proponowano jednak jak ich uniknąć. A przecież chodzi o to, aby załogi wiertnicze, obserwując przydatność urządzeń, ich działanie w pracy, pomogły naszym fabrykom w ich doskonaleniu.

Nie mówiono również jak załoga korzystająca z tych urządzeń, będzie starała się uniknąć własnych błędów. Przeciwnie, w dyskusji ujawniła się chęć zwalania winy na drugich, za różne awarie i przestoje w pracy.

A przecież załogi mówiąc o wadach urządzeń powinny podejść bardziej krytycznie i do własnych błędów.

* * *

Na dyskusji, w „nafcie", ujemnie zaciążył brak danych cyfrowych, odnośnie finansów będących podstawą planu wierceń. Poza pozycją na inwestycje (30.634 tys. zł na okres 5-letni) nie przedstawiono załodze innych danych. Nie zestawiono nowych założeń z osiągnięciami 6-latki i zapomniano całkiem omówić sprawę zatrudnienia w wiertnictwie, a przecież sprawy te są bardzo ważne w dyskusji nad założeniami planu.

Wiemy bowiem, że w przemyśle naftowym na skutek ciągłych „reorganizacji" zapanował nastrój niepewności. I obecnie też mamy reorganizację w wierceniach. PGPN Sanok wskutek nowego terytorialnego rozmieszczenia został rozwiązany. W związku z tym wiertacze z PGPN Sanok otrzymali wypowiedzenie pracy i jeszcze nie wiedzą gdzie będą zaangażowani.

Ta sytuacja nie oddziaływuje korzystnie na przebieg dyskusji. Od tych nastrojów do przeświadczenia po co dyskutować, kiedy nie wiem czy będę zatrudniony, czy będę pracował tam czy gdzie indziej dzieli wiertaczy tylko krok. A przecież udział w dyskusji winien być wyrazem bezpośredniego zainteresowania się robotnika swoim zakładem, odzwierciedleniem przywiązania do swojej kopalni. Dlatego wysiłki kierownictwa przemysłu naftowego, organizacji partyjnych i związkowych, powinny iść w tym kierunku, aby w PGPN, a zwłaszcza w Sanoku, wytworzyć odpowiedni klimat dla dyskusji i zażegnać jak najprędzej stan tymczasowości, wywołany reorganizacją tego przedsiębiorstwa.

Należy wyjaśnić załogom, że wobec szerokich planów, nowych wierceń poszukiwawczych i produkcyjnych, nie zachodzi obawa braku zatrudnienia w wiertnictwie naftowym mającym duże perspektywy rozwoju. Przeciwdziałanie nastrojom niepewności jest poważnym zadaniem organizacji partyjnej i związków zawodowych.

* * *

Dość mocno podkreślano podczas dyskusji w PGPN sprawy bytowe załóg wiertniczych, wiodących zresztą koczownicze życie i pracujących nieraz w prymitywnych warunkach higienicznych. Wiadomo, że sprawy bytowe, mogą wpłynąć na efekty produkcyjne. I dlatego trzeba je jak najbardziej życzliwie potraktować. Słuszny jest postulat robotników w sprawie dostarczenia im przewoźnych wozów mieszkaniowych, gdyż tego rodzaju rozwiązanie problemu mieszkaniowego, zmniejszyłoby koszty łożone na wynajęcie mieszkań dla robotników. Nie wchodząc w to, czy sprawę tę ma załatwić eksploatacja czy wiercenia, problem mieszkaniowy dla wiertaczy to sprawa ważna.

ST. WITOWSKI

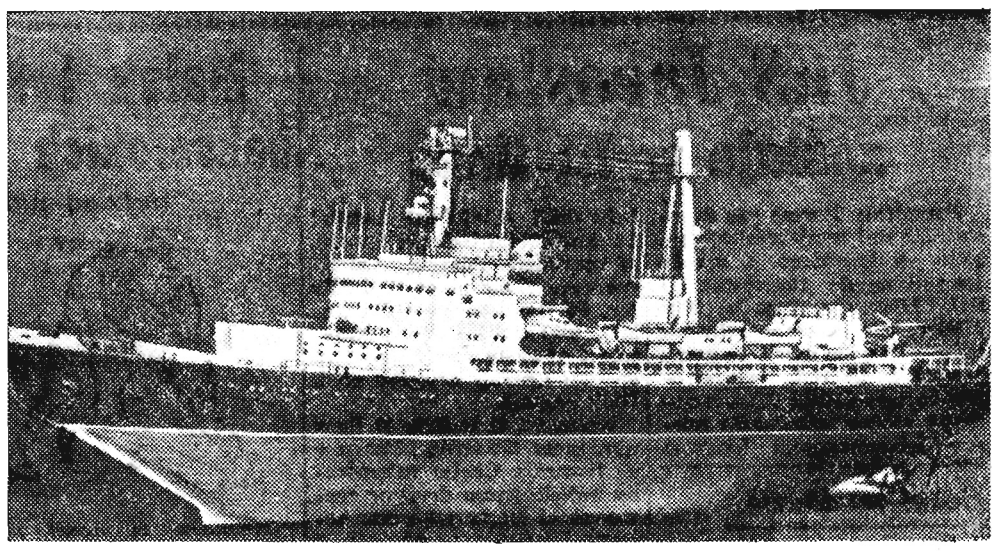

Na zdjęciu: Model radzieckiego lodołamacza o napędzie atomowym.
Fot — CAF

Sprawcy włamania do spółdzielni zegarmistrzowskiej zostali ujęci

(i) Jeszcze w 1953 r. donieśliśmy o włamaniu do spółdzielni zegarmistrzowskiej przy ul. 3 Maja w Rzeszowie i dokonanej kradzieży zegarków. Notatkę zakończyliśmy lakonicznym zdaniem: „Organa MO prowadzą śledztwo zmierzające do wykrycia sprawców włamania".

Przed kilkoma dniami włamywacz i paser znaleźli się za kratkami.

Włamywaczem okazał się Franciszek Janiak zamieszkały w Rzeszowie przy ul. Gałęzowskiego 4, a paserem, który przechowywał i sprzedawał skradzione rzeczy — Antoni Marciniec zamieszkały w Rzeszowie przy ul. Karpińskiego 9.

Przy przeprowadzaniu rewizji u pasera Antoniego Marcińca znaleziono też większą ilość noży, które jego brat Tomasz Marciniec skradł z transportu WZGS, którego był konwojentem. Wszyscy trzej zostali aresztowani i oczekują na wyrok sądu.

O.

PGR Huwniki i POM Wola Mała zakończyły remont maszyn

Załoga zespołu PGR Huwniki (pow. Przemyśl) zameldowała o zakończeniu remontów zimowych. Ciągniki i sprzęt przyczepny gotowy jest do wiosennych robót w polu.

Załoga POM Wola Mała w pow. łańcuckim również zakończyła remonty maszyn i sprzętu i zgłosiła gotowość do kampanii wiosennej.

Przyczyniła się do tego cała załoga POM a szczególnie załoga warsztatów, która podjęła szereg cennych zobowiązań, zmierzających do skrócenia remontów o 20 dni.

W czasie szalejącej zadymki śnieżnej samolot sanitarny przywiózł rodzącą kobietę do Warszawy

Samolotem obsługującym stacje pogotowia lotniczego wolno jest latać przy szybkości wiatru nie przekraczającej 12 m/sek. 20 bm. szybkość wiatru dochodziła w porywach do 18 m/sek., szalała zadymka śnieżna. Mimo to, kpt. Kortus — pilot Centralnego Pogotowia Lotniczego w Warszawie — zdecydował się na lot. Chodziło przecież o uratowanie życia dwojga ludzi.

Z Czerwina koło Ostrołęki zawiadomiono o skomplikowanym porodzie, z którym nie mogła sobie poradzić miejscowa położna. Tylko natychmiastowe przewiezienie chorej do Kliniki Warszawskiej mogło jej uratować życie. Czerwin był jednak odcięty od świata—wszystkie drogi zasypane śniegiem. Jedyny ratunek to samolot sanitarny.

Pomoc przyszła w porę. Samolot wylądował na polu, zabrał przywiezioną saniami chorą i po godzinnym zmaganiu się z wiatrem był już w Warszawie.

— Samolot sanitarka po raz pierwszy dokonał lotu w tak ciężkich warunkach. I ja chyba też — oświadczył kpt. Kortus. Jednak świadomość, że swą pracą przynosi się pomoc cierpiącym, ratuje się życie ludzkie — dodaje wiele sił, pozwala przezwyciężyć olbrzymie przeszkody.

Samoloty Centralnego Pogotowia Lotniczego w Warszawie mimo wiejących w dalszym ciągu silnych wiatrów, startowały do Węgrowa (lądowanie w polu), Wrocławia i Lublina.

Po 10 latach

Z końcem stycznia 1946 r. powstała Powiatowa i Miejska Biblioteka Publiczna w Łańcucie. Dziesięć lat pracy skłania do paru uwag na temat działalności tej niewątpliwie pożytecznej placówki.

W styczniu 1946 roku nie było jeszcze dekretu o bibliotekach, ukazał się dopiero za kilka miesięcy. Brakowało więc formalnego, prawnego bodźca do założenia biblioteki powiatowej, utrzymywanej z funduszów publicznych.

Ale notowaliśmy „społeczne zamówienie" na taką instytucję. I była dobra wola garstki ludzi, którzy wiedzieli i czuli, że trzeba zaspokoić istniejący czy potencjonalny głód książki.

Przypomnijmy sobie te — tak niedawne czasy. Głód książek — wojna i okupacja nie szczędziły bibliotek. O planowej polityce wydawniczej nie było wówczas mowy. Trzeba było zabliźniać z trudnością rany wojenne.

Z resztek dawnych bibliotek przede wszystkim spółdzielczych stworzono skromne zaczątki Biblioteki Powiatowej. Ówczesny dyrektor gimnazjum dr Kuźniar, niestrudzony miłośnik książki wraz z sekretarzem Wydziału Powiatowego — Rutkowskim — byli duszą tych poczynań. Skromną bibliotekę umieszczono w jednej z sal szkoły podstawowej. Na bibliotekarkę dr Kuźniar wybrał młodą nauczycielkę Eugenię Czado, która z zapałem zabrała się do pracy. Musiała ona myśleć o wszystkim naraz: o nowych książkach dla coraz liczniejszych czytelników, o sprzęcie, drukach bibliotecznych, zabezpieczeniu funduszów. Poza tym wieś czekała na książkę.

* * *

Przeglądam kronikę biblioteki; ile tam zdarzeń, błahych pozornie, a jednak ważkich dla dalszego rozwoju biblioteki.

Np. pod koniec 1948 r., w trzecim roku działalności Biblioteki odbyły się w Łańcucie pierwsze w województwie 2 kursy dla bibliotekarzy gminnych, zorganizowane przez ówczesne Kuratorium w oparciu o pomoc Biblioteki Powiatowej w Łańcucie.

Powiększał się zakres działalności, gdy powstały biblioteki gminne, gdy rozszerzała się coraz bardziej sieć punktów bibliotecznych, która objęła w końcu wszystkie wsie. Nie chodziło tylko o dobór i wysyłanie książek na wieś. Nie była to łatwa sprawa — znalezienie ludzi, którzy by umieli i chcieli prowadzić biblioteki i punkty biblioteczne, jak również odpowiedniego, a przynajmniej znośnego pomieszczenia dla bibliotek gminnych.

Po kilku latach Biblioteka Powiatowa znalazła właściwą siedzibę. Duże dwa pokoje, z których jeden przeznaczono na czytelnię, wydawały się wtedy szczytem marzeń. Po paru latach było to już za mało. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej oddało jeszcze 2 świeżo odremontowane pokoiki i tak jest do dzisiaj.

Warto dodać, że przeprowadzka do nowego lokalu trwała zaledwie kilka godzin, chociaż przeniesiono kilka tysięcy książek, odpowiednią ilość szaf, regałów i pomniejszych drobiazgów.

Jak się to stało? Oto pomógł walnie aktyw biblioteczny, złożony przede wszystkim z młodzieży szkolnej, podając książki systemem łańcuszkowym; w efekcie biblioteka przerwała swoją normalną pracę zaledwie na kilka godzin.

Co roku przybywało nie tylko książek, ale — co ważniejsze — i czytelników. Z końcem 1955 r. w całym powiecie (w bibliotekach gromadzkich, miejskich i punktach bibliotecznych) — ponad 13.000 osób. Plan został wykonany z pewną nadwyżką.

Nie dokonało się to żywiołowo. Prowadzono żywą propagandę czytelnictwa. Pytacie o metody?

Np. Biblioteka Powiatowa **wzięła poważny udział** w konkursie czytelników wiejskich, odnosząc sukcesy w skali ogólnopolskiej. Wszystkie gromady zaś — w konkursie. Bardzo istotny jest kontakt z nauczycielstwem, które prowadzi często punkty biblioteczne i kieruje zespołami czytelniczymi. Tacy nauczyciele jak Zofia Janusz z Żołyni Dolnej, Jan Babula z Brzyskiej Woli i wielu innych zasługują na specjalną uwagę.

Na zaproszenie Biblioteki Powiatowej przyjechała do Łańcuta przed niespełna dwoma latami literatka Tropaczyńska — Ogarkowa. Przyjechała raz — i od tego czasu przyjeżdża co parę miesięcy; zna ją niejedna wieś powiatu. A to też żywa propaganda książki.

W gazecie powiatowej „Życie Łańcuckie" biblioteka ma swój osobny kącik na krótsze notatki lub dłuższe artykuły związane z książką. Znalazł się tam też w kilku numerach ciekawy konkurs, związany z Rokiem Mickiewiczowskim.

Zrobiły też swoje pocztówki Mickiewiczowskie, zapraszające do korzystania z bibliotek i punktów bibliotecznych tych, którzy tam dotąd nie zaglądali. 700 nowych czytelników zjednano w ten sposób.

Biblioteka Powiatowa przypomniała, że w Husowie żyje staruszka, córka poety ludowego, Jana Raka. Z tej okazji odbyła się w Husowie skromna uroczystość, a staruszka otrzymała pewien zasiłek z Prezydium Powiatowej Rady Narodowej.

Dziś pracuje w Bibliotece Powiatowej 5 osób i wszystkie mają pełne ręce roboty. Największą troską kierowniczki ob. Czado są nowozałożone biblioteki gromadzkie w liczbie 8, wyrosłe z dawnych punktów bibliotecznych. Im należy się w tej chwili największa opieka i pomoc.

S.

Przebieg kontraktacji roślin

Ostateczny termin kontraktacji roślin przemysłowych upływa z dniem 29 lutego br. Nie wszystkie jeszcze powiaty naszego województwa przekroczyły plan kontraktacji roślinnej. W akcji tej przodują **Radymno** — 113,7 proc., **Lubaczów** — 107,9 proc., **Strzyżów** — 102,6 proc., **Jarosław** — 101,9 proc. i **Kolbuszowa** — 100,8 proc.

Słaby przebieg kontraktacji roślin notujemy w powiatach: **Lesko, Gorlice, Brzozów, Krosno i Sanok.**

Ogólnie w styczniu br. plan kontraktacji roślinnej w województwie rzeszowskim został wykonany w 91,9 proc. Na niewykonanie planu wpływa niepomyślny przebieg kontraktacji roślin włóknistych, zwłaszcza lnu na słomę i słonecznika.

Najsłabiej przebiega kontraktacja tych roślin w powiatach: Lesko, Radymno, Jasło, Przemyśl i Sanok, które wykonały swe plany zaledwie w około 70 proc.

K. T.

Z TEKI SATYRY

— Myślę już tak długo i nie mogę dojść, czemu w naszej spółdzielni źle się dzieje?...

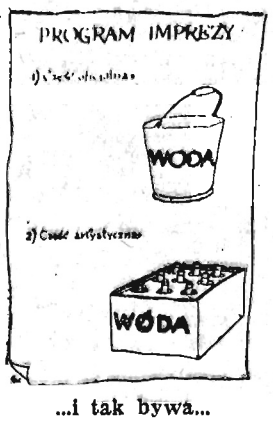

...i tak bywa...

...w wyobraźni niektórych korespondentów

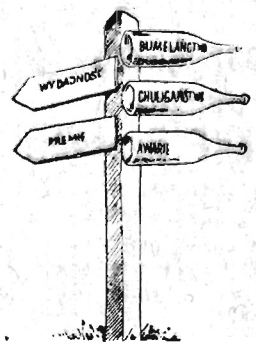

Rys. SZYMON KOBYLINSKI

Nowiny Sportowe

JKS Jarosław zostaje w III lidze

Powróćmy jeszcze raz do ostatnich dni zeszłorocznego sezonu piłkarskiego, a przede wszystkim do rozgrywek III ligi. Mistrzem została Stal Mielec, która — w wyniku meczów eliminacyjnych — awansowała do II ligi. Bezpośrednio po tym fakcie przeprowadzone zostały eliminacje między wicemistrzami klasy A lubelskiej (Stal FSC Lublin) i rzeszowskiej (Górnik Sanok), w rezultacie których, w miejsce opróżnione przez Stal Mielec, do ligi rzeszowskiej weszła Stal FSC Lublin. Natomiast otwarta była sprawa spadku drugiej drużyny obok Unii Zamość.

Wiadomo, iż w dniu 17 lipca ubr. mecz Gwardia Rzeszów — Gwardia Chełm zakończony zwycięstwem drużyny rzeszowskiej 3:1 został przez komisję III ligi unieważniony, a powtórne zawody rozegrane miedzy tymi zespołami zakończyły się — tym razem — zwycięstwem Gwardii Chełm.

JKS Jarosław zaprotestował przeciw tej decyzji, unieważniającej pierwsze spotkanie. Swe zażalenie wniósł JKS aż do SPN GKKF, uzasadniając, że unieważnienie meczu było bezpodstawne, gdyż w pierwszych zawodach nie nastąpiło przez sędziego przekroczenie przepisów. A wyznaczenie powtórnych zawodów aż w październiku, kiedy już ukształtowała się tabela było krzywdą dla drużyny jarosławskiej.

Sekcja piłki nożnej GKKF delegowała do Rzeszowa specjalna komisje, celem zbadania tej sprawy. W wyniku badań Prezydium SPN GKKF przedstawiło swe stanowisko, twierdząc, że zawody te zostały nie potrzebnie powtórzone, i... że pierwsze zawody sa w tym wypadku ważne. Jednak komisja ligi rzeszowskiej podtrzymała swa pierwotna decyzje, a Prezydium SPN GKKF znów swa decyzje. W rezultacie ostatniej decyzji warszawskiej w tabeli zaszły zmiany. Na dziesiątej pozycji uplasowała sie ostatecznie drużyna JKS Jarosław, pozostając tym samym w szeregach III ligi.

Rzecz zrozumiała, że decyzja Prezydium SPN GKKF została powitana serdecznie przez jarosławskich działaczy i sympatyków JKS.

Decyzja SPN GKKF winna pobudzić zawodników do większego wysiłku, by w tym roku nie powtórzyła sie historia roku 1955. Znamy jarosławska drużyne i pamietamy, że w roku 1946 — a wiec 10 lat temu — ta sama drużyna walczyła o wejście do klasy państwowej.

Hokej na lodzie

Stal Rzeszów - AZS Kraków 8:2 (4:0, 2:1, 2:1)

Hokeiści rzeszowskiej Stali nie odpoczywają ani na moment, wykorzystując każdy wolny termin przed eliminacjami do II ligi na rozgrywanie meczów towarzyskich. W piątek spotkali się na własnym lodowisku z krakowskim CWKS, a w niedzielę przeciwnikiem drużyny rzeszowskiej był AZS, — wicemistrz woj. krakowskiego.

Zwycięstwo odnieśli stalowcy, ale mimo to zagrali poniżej swych możliwości. Zadowolili w pierwszej i przez 10 minut drugiej tercji, a w miarę upływu czasu ich akcje rwały się i nie były już tak skonsolidowane, jak w tercji pierwszej. Błędem hokeistów rzeszowskiej Stali to — jak pisaliśmy poprzednio — brak zdecydowania w sytuacjach podbramkowych.

Zwycięstwo stalowców było w pełni zasłużone, ale specjalnie wyczuliliśmy się na błędy, gdyż już w tym tygodniu drużyna mistrza woj. rzeszowskiego wyjeżdża do Krakowa na ciężkie spotkania eliminacyjne — w ramach rozgrywek o wejście do II ligi.

Jak padły bramki w meczu z AZS.

I TERCJA: 7 min. Kubas, 8 min. R. Jurkiewicz, 10 min. R. Jurkiewicz, 19 min. Trześniowski.

II TERCJA: 12 min. Kubas, 14 min. Skoczyński, 17 min. Pogudz (AZS).

III TERCJA: 9 min. Radwański (AZS), 12 min. Trześniowski, 19 min. R. Jurkiewicz.

GWARDIA PRZEMYŚL — STAL NOWA HUTA 13:7

W meczu towarzyskim przemyska Gwardia pokonała Stal z Nowej Huty 13:7.

Z ostatniej chwili

START STALINOGRÓD — RESOVIA 15:2 (4:1, 6:1, 5:0)

Malak i Kopeć w finale bokserskich mistrzostw Polski

(tel. od naszego wysłannika)

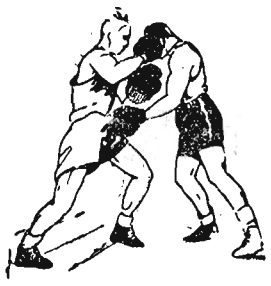

Eliminacje mistrzostw juniorów w boksie mamy poza sobą. 3-dniowe walki na ringu lubelskim wyłoniły finalistów, którzy zmierzą się w poszczególnych wagach o tytuł mistrza Polski w Szczecinie. Reprezentacja naszego okręgu, w skład której wchodziło 9 zawodników, wypadła na ogół dobrze, szczególnie jeżeli chodzi o technikę. Poszczególni zawodnicy podobali się i w niczym nie ustępowali zawodnikom z Wrocławia, którzy zdobyli tylko 3 tytuły.

W wyniku walk do finału zakwalifikowało się dwu naszych reprezentantów, a to były mistrz Polski juniorów Kopeć oraz Malak (obaj Polonia Przemyśl).

Tak Kopeć jak i Malak mieli trudne zadanie do spełnienia i musieli stoczyć po 2 zacięte walki, aby uzyskać „paszport" do Szczecina. Że nie posiadamy więcej finalistów to w pierwszym rzędzie nasza wina, gdyż np. Rzeźnikiewicz Stal Rzeszów, który „posiadał" wagę papierową — startował w wadze muszej a miał bezwzględną okazję zdobyć tytuł mistrza juniorów Polski. Mimo pokonania swego przeciwnika przez ko w drugim dniu eliminacji, nie miał nic do powiedzenia ze Sztupeckim (Wrocław), któremu uległ bezapelacyjnie na pkt.

Źle rozwiązali swe walki Korecki Kolejarz Przemyśl i Rohan Polonia Przemyśl, którzy powinni walczyć w finałach, a tylko przez jednokierunkowe ich wyszkolenie stracili te szanse. Pozostali nasi zawodnicy muszą być solidniej szkoleni, gdyż na arenie ogólnokrajowej wychodzą ich braki techniczne. Szczególnie Martyniak w wadze papierowej nie miał nic do szukania, gdyż tak fizycznie jak i technicznie ustępował innym zawodnikom. Pięściarzami, którzy zakwalifikowali się do finału mistrzostw Polski juniorów sekcja boksu WKKF powinna się szczególnie zająć, aby doszlifować ich formę. Do pracy tej należy przystąpić bezwzględnie natychmiast, gdyż od terminu mistrzostw dzieli nas zaledwie jeden miesiąc, w którym można bardzo dużo zrobić tak, aby okręg nasz wypadł jak najlepiej.

W finałach w wadze piórkowej Kopeć pokonał Piechnika Kielce 4:1, a w wadze lekkiej Malak wygrał z Kasprzykiem Wrocław 3:2.

W pierwszym dniu w wadze papierowej Martyniak przegrał z Brejowskim (Lublin) 4:1, w koguciej Korecki pokonał Jasińskiego (Warszawa) jednogłośnie na pkt., w lekkiej Malak wygrał przez tko z Koziarem (Lublin), w półśredniej Jabłoński został zdyskwalifikowany w walce z Mazurem (Kielce) oraz w lekkośredniej Winiarski uległ na pkt. Kotowskiemu (Lublin).

W drugim dniu w wadze muszej Rzeźnikiewicz wygrał przez ko z Michalakiem (Lublin), w koguciej Korecki przegrał z Grejnarem (Kielce), w piórkowej Kopeć pokonał Dobijaka (Wrocław) oraz w lekkopółśredniej Rohan przegrał ze Sztabratowskim (Wrocław).

Do finału zakwalifikowali się: w wadze papierowej — Berejowski (Lublin), w muszej — Sztupecki (Wrocław), w koguciej — Grejner (Kielce), w piórkowej — KOPEĆ (Rzeszów), w lekkiej — MALAK (Rzeszów), w lekkopółśredniej — Sztabratowski (Wrocław), w półśredniej — Myśliwiec (Lublin), w lekkopółśredniej Kotowski (Lublin), w średniej — Jarański (Lublin), w półciężkiej — Duk (Wrocław), w ciężkiej — Bielski (Lublin).

WAS.

„Pozdrowienia od gór" przesyłają czytelnikom piłkarze Stali Rzeszów

Na zdjęciu: Widok na Śnieżkę

Piłkarze drużyn rzeszowskich pilnie przygotowują się do sezonu mistrzowskiego.

W obecnej chwili na obozie w Karpaczu przebywają piłkarze III-ligowej Stali Rzeszów. Zawodnicy Stali przysłali swym sympatykom pozdrowienia z obozu kondycyjnego, za które im serdecznie dziękujemy.

Piłkarze już grają

Resovia - Unia Tarnów 5:2 (2:2)

Wreszcie sympatycy piłki nożnej doczekali się pierwszego meczu. Było nim towarzyskie spotkanie pomiędzy Resovią a Unią Tarnów. Pomimo dość silnego mrozu, dość duża liczba widzów zjawiła się na stadionie Resovii. Spotkanie było prowadzone w szybkim tempie. Unia to zespół dobrze zaawansowany technicznie, lecz nieprzygotowany jeszcze kondycyjnie do nowego sezonu. W drużynie tej widzieliśmy kilku zawodników Tarnovii z Barwińskim na czele, którzy przeszli do tego koła.

Tempo narzucone przez obydwie drużyny nie przypominało początku sezonu, lecz jak gdyby zawody rozgrywane były w pełnym sezonie. Na pierwszą bramkę czekaliśmy do 20 minuty, kiedy to po błędzie obrońców Resovii — Jurkiewicz zdobywa prowadzenie dla Unii. W 2 minuty później jest już 1:1. Po solowym „przeboju" Matysiak zostaje sfaulowany przez obrońcę, a podyktowany rzut karny pewnie egzekwuje Brudek. Ataki obu drużyn są niebezpieczne, przy czym miejscowi mieli więcej sytuacji podbramkowych. W 36 minucie piłkę otrzymuje Szeliga i ostrym strzałem z dość ostrego kąta zdobywa prowadzenie. Na 5 minut przed przerwą notujemy znów niezdecydowanie obrońców Resovii. Wykorzystuje to Nowak i uzyskuje wyrównującą bramkę dla gości.

Po zmianie stron Resovia zdobywa przewagę. W 50 minucie Brudek strzela najładniejszą bramkę dnia, tym samym Resovia obejmuje prowadzenie. Miejscowi zaczynają grać coraz lepiej i często goszczą pod bramką przeciwnika. W 67 minucie Matysiak podwyższa na 4:2. Jeszcze kilka okazji nie wykorzystali gospodarze Dopiero w 85 minucie Brudek strzela piątą bramkę, ustalając wynik spotkania.

Koszykarze o puchar WKKF Rzeszów

W niedzielę rozpoczęły się rozgrywki koszykarzy o Puchar WKKF.

A oto wyniki:

W Przemyślu: Start Przemyśl — Unia Dębica 28:20 (14:10)

Kolejarz Przemyśl — Start Jarosław 51:29 (16:12).

Janina Sitek — po raz drugi przewodniczącą sekcji LA WKKF

Znamy dobrze osiągnięcia lekkoatletów woj. rzeszowskiego. Ich dotychczasowe sukcesy i wyniki nie były dziełem przypadku, lecz rezultatem solidnej i systematycznej pracy kół sportowych, zrzeszeń oraz naczelnej organizacji lekkoatletycznej w województwie jaka jest społeczna sekcja la WKKF Rzeszów.

Dawno już mówiło się, że w tejże sekcji wśród licznych i ofiarnych działaczy panuje atmosfera sprzyjająca twórczej pracy, pracy koncepcyjnej nad dalszym rozwojem lekkoatletyki.

Ostatnio sekcja wojewódzka dokonała oceny rocznej działalności i wybrała nowe władze.

Po raz drugi przewodniczącą sekcji społecznej została Janina Sitek — sędzia klasy państwowej — znana działaczka rzeszowskiego sportu.

Mówiąc o Janinie Sitek trzeba cofnąć się myślami do tego okresu, kiedy w roku 1948 wraz ze swym mężem Aleksandrem oraz mgr Michalskim była jedną z pierwszych założycielek Rzeszowskiego Okręgowego Związku Lekkoatletycznego. Janina Sitek obejmuje z miejsca referat sportu kobiecego, a w roku 1949 stanowisko sekretarza, na którym dotrwała do 1954 roku.

W 1953 roku otrzymała nominację na sędziego klasy państwowej.

Janina Sitek pracuje w sporcie również zawodowo. Obecnie jest inspektorem finansowym Rady Głównej ZS „Unia" na województwa: warszawskie, kieleckie, lubelskie, krakowskie i rzeszowskie.

Za swą sportową działalność była kilkakrotnie odznaczona i wyróżniana.

Mówiąc o Janinie nie sposób pominąć jej małżonka Aleksandra również znanego działacza sportowego naszego województwa. A więc szczęśliwie dobrało się małżeństwo... sportowe.

Na zakończenie warto wspomnieć, że Janina Sitek to jedyna kobieta w Polsce — przewodnicząca sekcji lekkoatletycznej.

I w podnoszeniu ciężarów możemy mieć wyniki — wykazały to III mistrzostwa w Jarosławiu

W dniu wczorajszym odbyły się w Jarosławiu III z kolei mistrzostwa województwa w podnoszeniu ciężarów. Impreza ta spotkała się z dużym zainteresowaniem miejscowej publiczności. Na starcie stanęła rekordowa ilość zawodników jak na nasze województwo, bo aż 38 z 7 kół sportowych. Na szczególne wyróżnienie zasługuje młody zespół LZS Łowce (pow. Radyjnno). Zawody stały na dość wysokim poziomie, a dowodem tego było zdobycie dwóch klas I, trzech II i 14 III. Doskonały wynik osiągnął zeszłoroczny mistrz Polski Nowacki z Gwardii Przemyśl w trójboju olimpijskim (345 kg). A oto wyniki poszczególnych wag:

WAGA KOGUCIA: 1) Maczugowski (Gwardia Przemyśl) 195 kg, 2) Nosek (LZS Wola Dalsza) 150 kg.

WAGA PIÓRKOWA: 1) Merski (Włókniarz Krosno) 225 kg, 2) Magos (LZS Łowce) 222,5 kg, 3) Kohut (Gwardia Przemyśl) 202,5 kg.

WAGA LEKKA: 1) Grybś (Sparta Przemyśl) 247 5 kg, 2) Świerszczek (Gwardia Przemyśl) 235 kg, 3) Gilarski II (LZS Łowce) 235 kg.

WAGA ŚREDNIA: 1) Madry (Gwardia Przemyśl) 292,5 kg (I kl.), 2) Czajny (LZS Łowce) 217,5 kg, 3) Gilarski I (LZS Łowce) 195 kg.

WAGA PÓŁCIĘŻKA: 1) Milewski (Gwardia Przemyśl) 250 kg, 2) Panek (LZS Wola Dalsza) 242,5 kg, 3) Bajas (LZS Łowce) 237,5 kg.

WAGA LEKKOCIĘŻKA: 1) Dobraczyński (JKS) 272,5 kg, 2) Witczak (Gwardia Przemyśl) 242,5 kg.

WAGA CIĘŻKA: 1) Nowacki (Gwardia Przemyśl) 345 kg.

Siatkówka-klasa A (drużyny męskie)

W hali KBW w Rzeszowie odbyły się zaległe spotkania o mistrzostwo klasy A w siatkówce mężczyzn.

WYNIKI: Stal Rzeszów — Polonia Przemyśl 3:1 (17:15, 15:10, 5:15, 15:12).

Polonia Przemyśl — Resovia Budowlani 3:2 (15:12, 15:8, 14:16, 15:7, 12:15).

Resovia Budowlani — Stal Rzeszów 3:2 (15:4, 11:15, 15:12, 9:15, 15:6).

Drużyna Kolejarza Przemyśl nie stawiła się do rozgrywek, wskutek czego Resovia i Stal Rzeszów otrzymały punkty walkowerem.

Przed pojedynkiem seniorów

Na rzeszowskim ringu - o tytuły mistrzów województwa

Na zdjęciu: Z prawej mistrz woj. rzeszowskiego juniorów w boksie Rzeźnikiewicz (Stal Rzeszów) a z lewej wicemistrz Mikruł JKS Jarosław.

W tym tygodniu w piątek rozpoczynają się w Rzeszowie indywidualne mistrzostwa seniorów woj. rzeszowskiego w boksie. Jak informuje nas inspektor boksu WKKF — Rzeszów — ob. Żywiec do Rzeszowa przyjedzie około 60 najlepszych zawodników, reprezentujących wszystkie zrzeszenia sportowe.

Ze względu na przerwę w mistrzostwach II ligi, jak również w rozgrywkach finałowych o wejście do II ligi — w rzeszowskim turnieju wezmą udział pięściarze Stali Mielec i Stalowej Woli. Oczywiście wpłynie to dodatnio na ogólny poziom tegorocznych mistrzostw naszego województwa.

Ze względu na ograniczoną ilość miejsc w sali Domu Kultury przy ul. Langiewicza (około 800 miejsc) bilety będą rozprowadzane przez rady okręgowe zrzeszeń sportowych oraz przez komitety kultury fizycznej i tam należy się w nie zaopatrywać, gdyż w sprzedaży biletów nie będzie.

Mistrzostwa woj. rzeszowskiego w jeździe szybkiej na lodzie

W dniu wczorajszym na lodowisku Resovii w Rzeszowie przy ul. Szopena rozegrano mistrzostwa woj. rzeszowskiego w jeździe szybkiej na lodzie.

A oto wyniki mistrzostw:

500 m JUNIOREK: 1) Kałużna SKS Rzeszów — 1,45,2, 2) Iżycka Zryw Rzeszów — 1,59,6, 3) Wiącek Zryw Rzeszów — 2,05,6.

500 m JUNIORÓW: 1) Dubik Zryw Rzeszów — 1,13,6, 2) Klamut SKS Rzeszów — 1,15,6, 3) Maciupa Zryw Jarosław — 1,19,1.

WIELOBÓJ SENIORÓW: (bieg 500 i 3.000 m): 1) Siniak Resovia — (500 m — 1.15.5, 3.000 m — 8,01,0). 2) Wall Górnik Gorlice — (500 m — 1,21,7, 3.000 m — 9,21,8).

Hokeiści Kolejarza Przemyśl wygrywają w turnieju pocieszenia

W sobotę i niedzielę rozegrany został w Przemyślu turniej pocieszenia w hokeju na lodzie.

Wyniki spotkań:

Stal Mielec — JKS Jarosław 7:2 (2:1, 4:1, 1:0)

Kolejarz Przemyśl — Włókniarz Krosno 5:1 (2:0, 1:1, 2:0)

Kolejarz Przemyśl — Stal Mielec 3:3 (1:1, 2:3, 0:0)

Włókniarz Krosno — JKS Jarosław 6:3 (2:1, 1:1, 3:1)

Stal Mielec — Włókniarz Krosno 3:3 (1:1, 1:0, 1:2)

Kolejarz Przemyśl — JKS Jarosław 4:2 (2:1, 1:1, 1:0).

TABELA:

Kolejarz Przemyśl	5	12:6
Stal Mielec	4	13:8
Włókniarz Krosno	4	10:11
JKS Jarosław	0	7:17

Co? Gdzie? Kiedy?

Kina

RZESZÓW
APOLLO (ul. W. Hibnera) — Dzieci Hiroszimy — godz. 16, 18 i 20
PRZODOWNIK (ul. Pstrowskiego) — Jutro będzie za późno — godz. 17 i 19
WSK (ul. Dąbrowskiego) — 2 x 2 = 5
WDK (ul Okrzei 7) — Księżniczka Mary (Tylko o godz. 17)

PRZEMYŚL
Bałtyk — Przed potopem I i II s.
Olimpia — Na tropie U-202
Młoda Gwardia — nieczynne

JAROSŁAW
Gdynia — Wróg publiczny nr 1

TARNOBRZEG
Wisła — nieczynne

ROZWADÓW
Polonia — nieczynne

DĘBICA
Uciecha — Zaczarowany rower

STALOWA WOLA
Stal — Wiosna budapeszteńska

MIELEC
Bajka — Witaj słoniu
Dom Kultury — Operacja konieczna

KROSNO
Pionier — Sól ziemi

JASŁO
Syrena — Poławiacze krabów

RYMANÓW
Wyzwolenie — nieczynne

GORLICE
Wiatus — nieczynne
Górnik — Piękności nocy

SANOK
Pokój — Miłość na wirażu

IWONICZ
Promień — nieczynne

Druk. Rzesz. Zakł. Graficzne S-7-91